

SZÉPIRODALMI ÉS ISMERETTERJESZTŐ KÉPES HETILAP.

Kiadó-hivatal:

IV., Képiró-utca 5-ik sz. I. emelet.

Ide intézendő minden a lap anyagi részét
illető közlemény.

Előfizetési árak:

Egész évre. 4 frt.
Fél évre. 2 "
Negyed évre. 1 "

A CSALÁD LAPJA MEGJELEN:

minden vasárnap.

Felelős szerkesztő:

OZORAY ÁRPÁD.

Szerkesztőség:

IV., Képiró-utca 5-ik sz. I. emelet.

Ide intézendő minden a lap szellemi részét illető közlemény.

Közlésre szánt kéziratoknál kérjük a
papírnak csak egyik oldalára írni!

A leveleket kérjük bérmentesíteni!

Kéziratok visszaküldésére nem vállalkozhatunk, azonban
közlésre el nem fogadott kéziratok kiv nátra két hétig visz-
szaadtnak.

A szomolnoki nemzetőrök.

Harcias elbeszélés a szabadságharcból.

Irta: Kompolthy Tivadar.

A szomolnokiakról olyan keveset tud e világ, mint-
akár Afrika legbenszülötteiből, vagy új Guinea pa-
puáiról.

Ismerjük Szomolnok híres cementvizét, bámuljuk
ős-eredeti kofáit a kassai daravásárban, szíjzuk dohány-
gyára rosz termékeit, eszszük pompás turóját, de népé-
ről nem iparkodunk fogalmat szerezni.

Pedig valamirevaló publikum ám az! Híres em-
berei az igaz nincsenek s hihető hogy nyomtatásban csak
e sorok írójának neve jelent meg eddig közülük. Mert ha
büszkén nem is, de mégis csak keveset pirulva vallom
be im, hogy én is e derék civisségből származom, s ha
már egyébkint nem róhatom le irántok való lekötele-
zettségemet a születéshelynek akkori használata fejében,
troubadurja akarok lenni véreim városának s hivatott
ajkkal zengem az elődök véresen viselt dolgait.

Szinte képzelem, mily irigy szemmel néz majd az
ilyen felmagasztalt Szomolnokra a szomszédos Stósz, hol
a híres garasos bicskákát gyártják s Metzenzéf, hol a
még híresebb vaslábosokat s tepsiket kultiválják. S szin-
tén képzelem, hogy a szomolnoki burger mily maga-
san hordja ezután fejét s mily önelégülten csiptetnek
nagy lapos szemekkel egymásra, mily boldog ábráza-
tokkal nyújtják át a kaszinóban egymásnak a még bol-

dogabb lapot, mely boldogságuk varázsfényű fotografiáját
tárja im eléjük.

Pedig nem akarok többet mondani, mint ami való,
nem kevesebbet elhallgatni, mint amennyit Smavilláné
a szomolnoki törzsökös kofák fejedelemasszonya egy
perc alatt elhallgatni képes. Hüen esetelni szándéko-
zom az egész érdemes sváb kolóniát, a bürgermeisteri
kürtöskalap felső szélétől kezdve a sirásó lába bockora
talpáig. Lelkiismeretes biográfusuk leszek a mostoha
idők hosszú során át, világ elé tárom minden sikerül-
tebb erényüket s késznek nyilatkozom bérmentes elis-
merő leveleik elfogadására.

* * *

A „hutta“ felőli vörös hegyek ösvényein ép haza-
térőbe volt a bányászok hosszú serge; fejükön az olajos
lámpa, vállukon a kampó. Az átellenes hegyekről visi-
tó gyermekserég rohant le a csendes városba, s ékte-
len ordítással támadták meg az egyes házak gondos
mamáit, vajaskenyér kiosztását követelvé.

A mutterbach mellől hátukra tornyosított vizes fe-
hérneművel a leány-asszonynépség ballagott hazafelé, aj-
kukon valami 300 esztendő s bányásznotá, kezükben a
mosófapöröly.

Mindezek a jelenségek napnál fényesebben bizonyították, hogy nemcsak szombat, de egyszersmind este is volt s ha betekintenénk az egyes házikókba is, s látnók, hogy az asszonyok vénei a pletyka s turófogyasztásba öszült érdemes öreg mamák s nénik, hogy szedik elő az ősi kaszniból a százéves aranyos pártákat, melyeket boldogabb emlékezés szempontjából évenként csak egyszer s pedig a virágvasárnapi ünnepi misére tesznek föl gyér kontyáikra, akkor ünnepies érzet száll szivünkbe s meg sem kell kérdeznünk a házak eleit sepregető fitos leánykákat, hogy mi? mikor? s nyomban kitaláljuk, hogy holnap nagyszerű „Kirchweih“ lesz.

A gyöngébbek kedveért szükséges lesz az ünnepélyt némileg ecsetelnünk.

Már kora reggel bőrszákot vesz vállaira a sánta harangozó s bicegve ellőt-fut há tól házhoz — puskaport gyűjteni. Mert itt ahol mindenki vagy erdész, vagy bányász, minden háznál van elég puskapor s az érdemes kupaktanács határozata, hogy ünnepet városi költségen rendezni nem oly magasztos, mintha az koldulás útján mutattatik be a szegények mindenható gyámolának.

Mig Hanzi tehát elkolledálna a durrogó mozsarak érdekében, addig a felesége s három szál fia belekapaszkodnak az Urbánba s 3 más harang kötelébe s változatlan kedvvel rángatják egész reggeli 8 óráig.

Amikor is t. i. a papa már befrüstökölt, a reá való morgóját is megitta s kezébe véve a tobákos pikszist s kék vászon zsebkendő, jobbfelől a fehér esontos vastag nádbotot; komoly egyházas léptekkel lépked a templom felé, hol kettős glédába felállítva már várnak reá a borzas mezitlábos műzsafig, élükön a rettenetes Jeszenákkal s professori súlyos gerundiumával s — sorba csókolják le egymás csókjait a mind tovább lebegő kövér egyházi kézről.

A templom tornáca előtt piros viganós, gömbölyű képű leánysereg ácsorog. Sárgarézcsontos nagy mise könyveket két kézre fogva szorítják szivükhöz. Kifejezéses csattanós arcok különben s nagymérvű áhítatjukat a felpántlikázott hosszú copf csak emeli.

Benn ezalatt az öreg Kristen is rágyújtott az ünnepi himnusára. Sárga szattyán színű, hajdan erős zöld egyházi katufrekát öltötte föl a nagy napra, mint a hogy ezt öreg s szép apától látta, s míg a város derék szabója, a foltozásba vénült száraz Savilla ur háta mögött taposgatná iszonyú erőködéssel az orgona fújtatóit, addig Kristen úr csontos ujjai szinte tetszelegve rohanak végig a fakult billentyűkön s a sajtósávos zsvajra, mely ennek következtében fölötte az orgonasipok közt támad, szinte elérzékenyülni látszik.

Gixerekhez szokott füleinek s másrészt annak a körülménynek tudandó be, hogy már eleve tudja, mely billentyű sipja szokott néma maradni kálvinista csökönösséggel, mikor ily portieii zugba jut, pótlólag saját gyönyörű hangját hallatja tobákszin bajszai alól s bő tanulmányt tehetünk, menyire illik a rekedt fagóthang az organaharmóniába.

Hanem az nem változtat a jó szándékon s a padok közt ott alant imázó pártaékes öregasszonyok versenyt sipognak orgonával és fagóthanggal s az ékes öszhangot, legfelebb Sedlák úr zavarja meg, ki az oltári gyertyák gyújtogatása közben mechanice zsémbeli el ugyan a „szent, vagy uram“-ot, de ha a tűz nem akar fogni, s ő a méltóbb káromkodhatás szempontjából kénytelen kipöknöni a csak imént fölmarkolt plébánosi sziveséget — akkor harci riadót vélsz hallani a szent zsolozsma közben a tüzes ijjal hadonászó kereszties harcost látsz dühöngni az oltár zsámolyán.

Meg is illetődnek rajta a vénasszonyok s diszes deputáció szok eljárni részükről minden ily nagy mise előtt a plébánoshoz, a sekrestyés elmozdítása ügyében, innen elküldetnek Fritsch urhoz a civisség derék polgármesteréhez, ez a közeli közgyűlés elé igéri vinni

a dolgot, s mire a közeli közgyűlés eljő, új polgártársacska születik s Sedláké asszony nagy érdemeket szerez magának a fontos funkció körül az asszonyok körében — s férje sekrestyés marad.

Most is így történt. Lassan összesugtanak a megbotránkozott matrónák s összeszedelőzködően Sedlák ur előtt balra huss — be a sekrestyébe. A stereotyp panasza a sedlákos botrány iránt elsipegett ajkaikról s a stereotyp plébánosi utasítás a polgármesterhez szintén kontrált. A delnők kilépkedének a hátsó ajtón a templom előtti dombtérre, hogy keresnek a város fejét — de ezuttal már elkéstek, mert lenn a Kammerhof előtt már esatarendben állt a díszes polgárság, élükön a gömbölyű városdísz.

A vöröshegyen e pillanatban puff . . . puff . . . puffra következett s a Kammerhof előtti gléda élén álló polgári zenekar klarinetjai s cintányérai egetverően verték rája; csinnadratta — csinnadratta — csinnadratta . . . csinnadratta — csinnadratta — csinnadratta!

„Hurráh!“ Hurráh! Hangzik föl ezer ajkról s a kalapok szerte repülnek az ég felé. Boldog aki jobbat cserél visszakapkodás közben „Glück auf!“ dalukra rágyujtnak a boralju bányászok, s királyi sceptrumként tartogatják maguk elé a kalapácsot és kampót, s százsorta ismételt hurrázás közben megindul a menet az egyház felé.

* * *

A mise megkezdődött volna ma is úgy, mint rendszeren, de ma valami nagyszerű dolog történhetett, hogy a nagy szertartást megelőzőleg a tisztelendő ur ünnepi tógába öltözve először is a templombeszenteselését eszközölte, aztán a díszbe, kardosan s kalpagosan öltözött polgármester kíséretében a szószékre lépett. Mig a másfél fordulás lépcsőn fölmennének, az „ünnepi bányászok“ számszerint 12-en egyenkint kilépkedének a sekrestyéből s ki az oltár elé, majd szép illeteljes fordulat a közönséggel szemben foglaltak helyet. Balkarjait mellükre fordítván kinyújtott jobbaikat erre nyújtották s így tarták a nagy pléhtányéros 12 fontos égő viaszlákyakat.

A tisztelendő ur ezalatt kilépett a szószékra s mig áhítatteljesen törölgetné zsebkendőjével izzadságos homlokát, addig a városfő fontos állásba helyezkedett háta mögött.

A közönség fölállt.

„Krisztusban egybegyűlt ájtatos keresztyén hiveim — kezdé — fontos közlendőm van veletek, nem is nekem, de a Fritsch polgármester úrnak, sőt mondhatnám a nagy Kossuthnak, kit isten soká éltesse, ezért halgassátok őt, (fejével hátra int) ájtatos istenfélelemmel s illő hazaszeretettel.

A polgármester erre kilépett s letévén csákóját a szószék élére, nagy pergament vont ki a dolmányából s kibontván maga elé hatásos pillantással néze alá a kíváncstól fél fejfel kiemelkedni törekvő polgárságra

„Város polgárai! szolt hozzájuk stentori hangon. Lehet, hogy így, mint itt vagyunk egyesülve, többé nem találkozunk soha . . . (ah! ah!) mondom soha!

„Meri nehéz idők járnak a hazára s a magyar nemzet csillaga kialvófélben! (szent isten!)

„Ki tudja mire esteledünk s mire virrad a holnap. Nincs a végzet könyvében felírva még a nap, melyen e csendes, békés város falai az ellenséges bombák szerte-esapása alatt összehullanak . . . nincs! Ezt a napot ki kell törölnünk az idők lajstromából, hahogy nem akarjuk elődeink, véreink, utódaink gyászát eleve s örökké megsiratni. (Jaj!)

„A haza vajmi keveset tud rólunk s most, hogy ellenség csap a havas északról viruló völgyeinkbe, még kevesebbet tehet értünk. Mi elszigetelten vagyunk az anyaországtól s csak a hazaszeretet szent kapesa, ha nem is az édes nyelv köteléke, fűz hozzája. Mi Szomolnok

polgárai, meg kell hogy védjük az ellenséges muszkák előtt ezt a zöldben viruló kincses várost, s ha öregapáink századokon át soha is, mi kivont karddal nyílt fővel rajtesapunk az északi csordákon s megvédjük városunkat utolsó leheünkig, szeretett édes Magyarországnunk számára! (Éljen! Vivát! Vivát!)

„Kézemben a parancs. Itt a kormány rendelete. Rajt Magyarország pecsétje; alatta a nagy Kossuth neve (Éljen!) Nem puska, — meg puskapor, — nem ágyu — s egyenruha, — nem élelem meg pénz ez a papíros, de több ennél: a magyar háboru maga s annak a bizonyítéka, hogy Magyarországnak kedves s szükséges Szomolnok város harcias ellenállása a betörő oroszokkal szemben s hogy bár szegény szepesiek vagyunk... mégis derék magyar polgároknak tartatunk, mint a többi (Vivát!)

„A magyar kormány számít a mi hűségünkre s ha, mit bizton hiszek, ti is osztoztok a nagy nemzet hazafiságában, úgy az élő Istenre esküszöm s esküszöm a keresztre feszített istenfia előtt e szent helyen, hogy a magyar nemzet nem csalódik bennünk! (Esküszünk! Esküszünk! Esküszünk!!!)

Mint varázsütésre föllállt a hallgatóság s az érdemes polgármester felolvasá Kossuth híres nyilatkozatát „a néphez“ mely az ország minden részében elrendeli a népfelkelést s különösen az északi megyék lakosait serkenti gyors működésre, hol a veszély legnagyobb, mert „200.000 muszka tört be a határon!“

A polgármester ezuttal a holnap sűrűs közgyűlésre hívta meg a városatyákat s aztán harcias, emelkedett szónoklattal fejezte be beszédét. Majd lelépett a szószékről s helyét a tisztelendő ur foglalta el.

Az egyházi szónoklat ma is egyházi tárgyat ölelt föl alkalomszerűleg. Alapeszméje a bibliából volt merítve hogy a békés juhnyájra rabló farkasraj csapott s a jó pásztor hogy védte meg nyáját. „Az isten sem hagyja el híveit, ha hívek maradnak isteni igazságosságához, már pedig a magyar létjog olyan isteni igazságosság, aminél nagyobb már nincs Segítsünk magunkon — úgy mond kenetteljesen — s az isten is segít!“, Ezzel végzé beszédét s lelépve a szószékről, elmondá a misét.

11 óra volt délelőtt, mikor a „Kirchwei“ miséje véget ért s a népség a valódi ünnepély megtartására hazasietett. A templom dombtól ahány utca, anyifelé vették utjokat díszes csapatokban s élénk, harcias s hazafias beszélgetést folytattak férfiak, ifjak, lányok s öreg-asszonyokkal vegyest.

— Hanta bi? Ta ze i ba ách Ungarn?! Ta bosz bóln ze met énsz?! Zoll ba ách en de reboluczió gén, mit Flinten ond pólya, oda zoll ba non tahám pleim, ond en den Turm of den Glocken stiemeln!***)

— Nevetség! szól közbe a város pennája, az érdemes notárius, a 3 méter széles Szmolen, — nevetséges! Mit lamentálnak önök itt e fontos időben! S ha már jajgatnak, jajveszékelenek magyarul, mert magyarok vagyunk s azok leszünk örökké; értik?!

„Ta chjo, chjo! Herr genón. Ész ész chjo zea sén von Ihnen, das ze zich met onsz obgebn, oba ba fastén ze halt nech. Rén ze nont deutch, herr genón, fluchn ond reinslónn kon ba son ungrisch ách!***)

— Elfelejtettem németül ma reggel s nem tanulok meg többet soha! Csak azt mondom, menjenek haza. Öntsenek puskáikhoz golyókat; az asszonyok jöjenek a provizióiumba, ott kiadom a bányapuskaport, azok csináljanak töltényeket; a férfiak tisztogassák meg fegyvereiket... hogy holnap délben úgy ragyogjanak mint

*) Hát hogyan, mi is magyarok vagyunk? Mit akarnak tőlünk, mi is a forradalomba menjünk puskával és löporral vagy csak otthon maradjunk és a toronyban a harangot verjük félre?

**) Igen, igen, nagyságos ur, nagyon szép dolog, hogy velünk bajlódik, de hát nem értjük, beszéljen velünk németül, káromkodni meg verekedni azt majd tudunk magyarul.

az olvasztott ezüst a kohókban. Bányamunka nem lesz több s az erdészek itthonmaradnak! Ma mulassanak s holnap fel a városházára! Isten velünk! (El.)

— Ta hobc esz gezén. Foat met da Oabeit. Flintenputcen, polvamachen píffn páffn, ta dosz bit a zaubre Geschicht bean. Ta kome ma Leut, ge bar ahám. Ba ban son zehn. Gott befohln... ta fakomen bei ba doch sie nech Alle én deara famaedeiten rebolucion. Ta ze i ba halt Ungarn! Bea bász. Esz es azó ách gut. Ta géba!***)

És mentek.

Otthon főttek a katlanokban a birkák, ürük! Az öreg mamák letették aranyos pártáikat, a leányok piros viganóikat s csinálták a mákos szarvasokat s egyéb süteményeket. A férfiak délig a nagy fogadó udvarán s termeiben ittak, a templomtéren a szentháromság szobra körül ott álltak a rozsnjó mézeskalácsosok sátrai s az ezernyi gyermekesereg nagyszerű bevásárlást tőn ott. Az üzlet a babák s mézesbölcsők, szívek, halak iránt má különösen pangott, ellenben nagy kereslet mutatkozott a hadiszerek iránt s pár perc alatt meg volt véve valamnyi ló lovashuszar, kard, katona stb. Mikor az Urbánon elharangozták a delet, emelkedett hangulatban oszlott hazafelé a fogadó vendégsége, mindenik hóna alatt jobb és balfelől egy egy óriási flaska bor vagy kulaes. Látni való, hogy im a békés burgerek magyarok kezdenek lenni!

S valóban mire hazaértek Terkal asszonyt Trézsinnek szolítja Hanzl ur, ki viszont „János gazda!“ nével illetetik. S nagyszerű, hogy a kis iskolás gyerekek, a levest megelőzőleg hogy rohannak a könyvesboltshoz „magyar kalendáriumot“ vévén, hogy kibetűzzék, miszerint az ő nevük tulajdonképen nem is August, Teodor meg Sigmund, hanem Ágoston, Tivadar meg Zsiga s van öröm a piciszívekben... akár ha ujjászülvete, megváltó keresztségüket ünnepeleék.

S úgy lón. Újjászülvett az egész város. Ifja, véne, nagyja kiesinye, ma új vért érzett ereiben s amint (hogy való az, hogy felfordult a világ!) úgy fordult a fejetejére Szomolnok. Német városból, hogy lesz egy perc alatt magyar város. Áldott legyen e boldog nap s soká éljen a nagy Kossuth!

... S foly az ivás délben s napon át s az éljenzés a nemzet s Kossuthért s a vöröshegyi mozsarak folyton folyton durrognak. Egyik óriásit durran, másik alig hogy egy lélegzetre elpufog. Nyilván, hogy mesterük sem tudja már a nagy mérvű örömlévezettől: Hanzlinak vagy Jánosnak hívják-e tulajdonképen.

Délután a polgármester házában nagyszerű bankett volt. Egyik felköszöntés a másikat érte s kifogyhatlanok voltak az egymás iránti bökökben. A beszélgetés kizárólagos tárgyát a másnapi közgyűlésen hozandó rendszabályok képezék s mikor eziránt tisztába jöttek már előre gratuláltak a polgármesternek harcias magatartásáért, melyet holnap kifejtendő leszen.

Másnap reggel 9 órakor a város véne ifja a városházba tolongott. Még ilyen népes közgyűlést sohasem ért Szomolnok. Aki szóhoz juthatott, boldognak érezte magát, szerencsére a polgármester már kész volt az egész védelmi tervvel s azt elfogadásra a közgyűlés elé terjeszté.

1.) Minden férfi, 15 évestől kezdve 60-ig fegyvert fog s a szomolnoki nemzetörségbe állani köteles.

2.) Kivánatos, hogy minden egyén lőfegyvert szerezzon. Ennek híjában azonban kardot, vagy kaszát tartozik magával hozni.

*) Hát láttatok ilyet: el a munkával. Fegyvert tisztogatni és löport készíteni s pufogatni. No az szép dolog lesz. Jöjjetek csak haza emberek, majd meglátjuk; isten neki, hiszen csak nem esünk el mind. Legyünk magyarok, — ki tudja, így is jó van — menjünk!

(Vége következik.)

Mért vádoljuk egymást?!...

Mért vádoljuk egymást,
Minek boszankodunk?!...
Hiszen mi teljesen
Egyenlők vagyunk!

Nincs okunk boszura,
Szemrehányó szókra.
. . . Hej, hogy megváltoztunk
Mindketten azóta!

Hogy ámitánk egymást,
. . . Pedig mindent tudtunk! . . .
És egymásnak mégis
Szerelmet hazudtunk!

Csábító szempárod
Hányszor csüggött rajtam,
Bűvös ajkad hányszor
Érintette ajkam! . . .

Menyit ábrándoztunk
Egymás mellett szépen, . . .
El-el merengve a
Halvány csillagfényen! . . .

Vagy mikor virrasztánk
Zsongó habok mellett,
Mint lüktetett bársony
Forró, puha kebled!

S mindez mi volt akkor? . . .
. . . Hazugság, ámitás,
A legszebben kivitt
Álnok, rut számítás!

Óh, ha meggondolom,
Mily nyomoruk voltunk! . . .
. . . S mégis fáj, hogy most így
Összehozott sorsunk.

Mért vádoljuk egymást,
Minek boszankodunk?!
. . . Hiszen mi teljesen
Egyenlők vagyunk!

Ifj. Nagy György.

Eszti néni a színházban.

Nemzeti színház. November 7-én. „Hunyadi László“, opera Erkel Ferenctől, szerző vezetése mellett.

Nem csekély elfogódással foglaltam el helyemet a nemzeti színházban, az általam oly régóta nem látott dalmű előadására. Nem is csoda. Lagrange asszony Erzsébet királynéja, Hollósy Kornélia s Artôt-De sirée Gara Máriaja oly élénken emlékezetemben van még ma is, hogy nem kevésbé aggódtam az összehasonlítás miatt. Azonban kellemesen lepett meg már kezdetben is a nyitány, melyet szerző az azon csak nemrég foganatosított simításokkal és tömörítésekkel most legelőször mutatott be igen előnyösen. — Az előadás maga is nagyrészt kielégítő volt, mert bár Human Alexandra asszony Gara Máriaja épen ellentéte volt annak, amit szerző gondolt, s hajdanában Hollósy Kornéliától láttunk is. Valóságos jéghegy a forró égőv alatt, de itt ott mégis meglehetősen énekelt. Perotti Hunyadi Lászlója pedig kellemesen meglepő volt, noha most énekelt első ízben. A Mária-dalt sok érzéssel, s emelkedett hévvel adta elő, valamint a nagy záradékban (Cilley holtteste fölött) is nagy hangerőt fejtett ki. De ami velem együtt az egész közönségre legkellemesebben hatott, az Perotti ur szabatos magyar kiejtése volt. — Nagyné Benza Ida asszony Erzsébet királynéja sem hagyott semmi kívánni valót hátra, még azoknál sem, kik Lagrange asszony Erzsébetére is visszaemlékszünk. Hévvél, természetes élénkséggel ábrázolta a magyar matrónt, elragadva az egész közönséget, mely sokszoros tapsokkal nyilvánította elismerését.

Farsang utáni komoly tréfa.

Novella.

Írta: Vasvári Ferenc.

(Folytatás.)

Alice gyakorolta magát. — Három nap mulva estélyt ad, melyre sok vendéget hitt meg — Ákos tudta nélkül.

Ez náluk eddig nem volt divatban. — Anyival inkább lett Ákos meglepetve, midőn megtudta, hogy a neje által adandó estélyre nagyban készülnek s hogy X. kapitány is hivatalos rá.

Az estély napja közelgett. — Ákosnak neje nál szándékolt látogatásai mindig meghiusultak.

Végre ily tartalmu levelet küldött Alicehoz, a szobaleány által:

— Ha most is bezárja előttem ajtaját: az életben többé sohasem találkozunk. — Férje.

Alice éppen öltöző asztala előtt állott s az estélyen

Alice kedvét találta abban, hogy férjével úgy bánják, mint alattvalójával, kit megsemmisítenie szeszélyétől függ. — Örült játékot kezdett — s folytatni akarta, nem gondolva meg, hogy mint végződhetik.

Ákos arcát neje szavaira a szégyen és harag pirja borítá; alig fékezhetette indulatát; remegett.

— Mit kíván még tőlem? — kérde Alice.

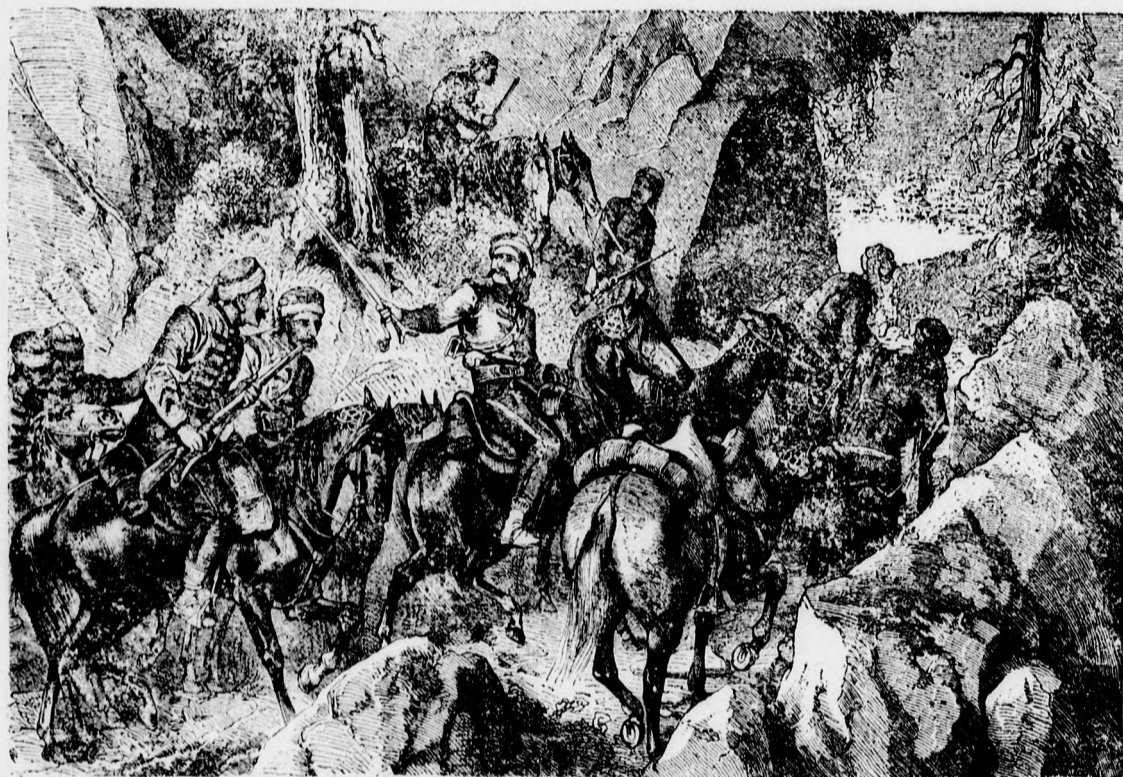
— Ne tartsa meg az estélyt. Az egész világ tudja, hogy tudtomon kívül rendezi s az egész világ gúnyosan beszél felőlem. — Én nem fogom túrni tovább az ön szeszélyeit . . . Alice, én készen vagyok a végletekre!

Alicenak valóban nem volt egyéb célja, mint férjét maga iránt féltékenynyé, szeszélyei rabjává tenni; de nem látta be az e célra használt eszköz veszélyességét s éppen azért nem engedett.

— Tegye, a mit tetszik, — mondá odavetve s hirtelen egy más szoba ajtaját nyitá fel.

Ákos utána rohant s megakadályozta az ajtó be-
tevéését.

— Beszélni akarok önnel, Alice, — tán utoljára!

Dalmát honvéd lovasság. (Szövegét lásd a 294. oldalon.)

használható ruháját próbálta föl. — Oly szép volt! — Ákos lágyulni érezte szívében a szigort, melyet e látogatásnál magával hozott.

— Ön ma estélyt szándékozik adni?

— Igen. — Részt fog ön venni tán? — kérde a szép nő, egy kaméliát tűzve dus hajfonatai közé.

Nem. — Senki sem fog részt venni, mert ön az estélyt nem tartja meg.

— De igen, éppen most mondtam.

— Nem fogja tenni. — A kiket meghívott, azokhoz küldjön egy pár sort; — hozzon fel apró okokat, — találhat könnyen. — melyek lehetetlenné teszik, hogy látogatásukat elfogadja.

— Megörült ön? — Miért tenném én ezt?

— Mert én így akarom!

— Ön?!

— Igen, én, férje: — ki eddig az egészről nem tudott semmit, s kinek beleegyezése nélkül önnek ily dolgokban akarata nem lehet.

— Feledte ön, hogy mi volt utolsó szavam?

— Most nincs kedvem vitatkozni. Tudom beszélgetése célját: — hasztalan törekszik. Az estélyt meg kell tartanom.

Ákos megragadta távozni akaró neje kezét; — az segélyért kiáltott s megrántá a csöngetyű zsinórját, mire a szobaleány lépett be.

— Távozzék kisasszony — mondá Ákos. — Nőmmel egyedül akarok lenni. . . .

— Maradni fogsz Lizi; — szükségem van rád. Jer szobámba! Ezzel kirántá kezét férjéből s eltűnt.

Ákos a szégyentől megsemmisülten nézett egy darabig neje után. — Egész valóját utálat özönlé el s megesküdve, hogy végét sz kitja a kegyetlen viszony-
nak, hagyta el neje szobáját.

Utazni készült. Régi bőröndjét a legszükségesebbekkel megtölté s hátrahagyva inasának, hogy bizonytalan időre utazik, bérkocsiba veté magát s egy szállodába hajtattott.

Elutazásával valjon eléri-e célját? Meg lesz-e büntetve a nő, ki anyira visszaélt jószágával, ki benne nem

akart bizni s képes volt méltatlan üldözéseit a végletekig vinni? . . .

Más gondolata jött . . . s örömmel, mentő angyalként fogadta e gondolatot.

A szállodából X.-né lakása elé hajtát.

Az ifju özvegy egészen egyedül volt.

Mindenre, csak e találkozásra nem számíthatott; s mert e felől senki sem értesítette, annál inkább megvolt lepelve általa.

Ákos néhány szóval, melylyel a szokásos társadalmi formáságoknak eleget tett, üdvözlé őt; — de sokkal izgatottabb volt semhogy sokáig színelni tudott volna; és sokkal határozottabb, semhogy késedelmet tárt volna.

Boesánatot kért látogatásáért, mely a legelső volt; — a szép özvegy azt felelte, hogy jól tette, örült, neki, bár előleges engedélyt soha sem adott volna rá.

Ákos elmondá, hogy menyire fájtt lelkének, midőn ő, kit csak tisztelni tudott, ártatlanul szenvedett a rágalom nyelve által — s mennyire vigasztalhatlanná tette a gondolat, hogy a bántalmakért soha sem adhat méltó elégtételt.

Az özvegy biztosítá, hogy elégtételt a saját ártatlansága tudata ad s nem neheztel, — hisz Alicet ismeri az egész világ; s tudja mindenki hogy most is mily méltatlanul viselé magát férje irányában, ki a legnagyobb becsülést érdemelte volna meg.

A két kéz egymásban feledtetett.

A szép özvegy s Ákos tekintete delejes vonal volt, mely a két bántalmazott s boldogság után vágyódó szív érzelmait a szemekbe csalta.

Az egyik: régi, eltitkolt, de elfojtani nem tudott édes vonzalomról beszélt . . . a másik, régi becsülésből származott mély rokonszenvet tolmácsolt, mely annál hevesebb s féktelenebb volt, a mily sajátoságos körülmények érlelték meg enyire . . .

A két lény megértette egymást. — Az ajkak még nem beszéltek; de a szemek elárulták a szív titkát. . . s mindkettő úgy szeretett volna egymás keblére borulni . . . elmondani, hogy ez életének legboldogabb perce; — s a határvonal, hol a régi, eddigi világ megszűnt — s egy új, egy boldogabb világ, — egy szebb jövő kezdődik!

Mindketten jól ismerték a helyzetet s viszonyokat, melyekben éltek; — nem volt szükség nagy időre a megfontolásnál; mert tisztán láttak mindent.

Végre az ajkak is megnyíltak s a vallomások megtörténtek . . .

— Akarsz-e nőmmé lenni s engem boldogítani? kérde azután Ákos.

— Igen . . . — suttogá a szép nő. — „De tudod jól, hogy közöttünk akadály van s ezt lehetlenné teszi.“

— Ez akadály csak volt, többé nem létezik, — kiáltá Ákos. — Alice, kiért feláldoztam volna életemet kit igazán s híven szerettem, maga volt ki hideggé tette szívemet, ki méltatlan üldözésével megutáltatta velem az életet, melyhez az ő oldala mellett egykor anyi boldogító reményt kötöttem. — Ő maga tevő, hogy így történt. — Mostani boldogságomat neki köszönhetem; mert ő volt, ki sorsomat a tieddel összekötötte — elválaszthatlanul!

— Igaza volt! A szerencsétlen nő maga hozta össze e két lény sorsát.

S mit fogsz most tenni?“

(Vége következik.)

Dalmát honvéd lovasság

(Képpel a 293. oldalon.)

Ama hegyvidék lakóit, mely a csatatér töszomszédja, a határ védelmére, a háboru lángjának visszatartására föl hívni szükséges intézkedésnek bizonyult. A boszniai és hercegovinai fölkelők nem mulasztották volna

el dalmát területre játszani át a háborut, ha nem jutott volna értésükre, hogy ott a hegyvidék bátor, a szikla utakat jól ismert fiait szemben találándják magukkal. Még így be-beütött egy egy fölkelő csapat, meglátogatva a védtelen határfalvakat s elhajtva azok nyárait.

Ezért kellett a dalmáciai honvédséget mozgósítani. E gyalog és lovas honvédség szolgálata meg is felelt a hozzá kötött várakozásnak. E csapatok ugyanis részint a rendes seregnek szolgálnak vezetékül, részint a közlekedést tartják föl a lakossággal. S e mellett az ellenség rejtekeit, egéruait, leshelyeit senki jobban nem ismeri a hegyekben, mint ezek. Itt-ott már összeütközésük is volt a fölkelőkkel, s Livno mellett ők egyedül álltak szemben az ellenséggel. A fölkelők ugyanis a 7-dik hadosztály travniki összeköttetését fenyegették. Ekkor a dalmáciai kombinált honvédség Sziny környékéről előparancsoltatott, keresztülment a határon s aug. 15-keá csatát állott Bjuker mellett, oly eredménnyel, hogy a hadtestparancsnokság is dicsérettel tünteti ki.

A dalmáciai honvédség öltözete, mint képünkön láthatni, igen festői fegyverzete pedig a hegyvidék helyi viszonyaink s a nép hagyományos szokásainak megfelelő,

Iramszarvas vadászat Lappföldön.

(Képpel a 296. oldalon.)

A harctér véres képei után olvasóink bizonyára szívesen fogadnak oly képet, melyen nem foly vér, legfőlegb egy megzavart állat; az ember-vadászat változatos komoly rajzai után nem lesz fölösleges sokkal emberségesebb vadászatot mutatnunk be, melyet csak egy fölvert iramszarvas üszőre folytatnak; Bosznia és Hercegovina véráztatott tájai után talán nem lesz rossz a távol Lappföldből bemutatnunk egy darabot.

A Lappföldről nem sokat hall az ember! kívül esik a világból, nincs ott civilizáció, sem financ, sem adóvégrehajtó. Földhöz ragadt szegény emberek laknak ott a kik nagyon megelégedtek, ha egyik napról a másikra tengethetik éltüket. Egy kunyhó, fölig a sziklába vésvé, mindenük! mohával bélelik ki, hogy a csikorgó hidegben megne fagyjanak. Összes gazdaságuk az iramszarvas, ha ez nem volna, talán éhen vesznének el. Annak tejével táplálkoznak, husából, ha a tehén arra a sorra jut, hogy levágják, lakomát csapnak, bőréből kiáll a ruházatuk. Az iramszarvas minden állat közt leggyorsabban fut és a lapp általa vontatja szánkáját a csillógó havon. A kinek egy szarvasa van, boldog ember, aki azt elveszti, koldussá lett, családjával együtt éhen hal.

Azért nagy becsben is tartják az iramszarvast és nem kimélnék semmi fáradságot, hogy birtokába jussanak. És bizony nem kis munkába kerül, míg egy-egy állatot elejthetnek. Mert az iramszarvast nem könnyű dolgozom utol érni, ha egyszer futásnak ered. A lappoknak pedig nagyon korlátolt fegyverzetük van, ott bizony hátultöltőket hiába keresnénk! nincs ott arról szó, hogy a becses jószágot lőtávolnyira megközelítve lepuskásszák, egészen mellé kell férköznie a vadásznak s lándzsával leszurnia.

Képünk egy ily vadászatot tüntet elő. A fölriasztott vad villámgyorsasággal vágtat elő, s az üldöző utánna. A szarvast sikerült a tó sima tükrére terelni: ez megkönnyíti a vadászok feladatát. Mert az iramszarvas ugyan a jégen is csak oly gyorsan tud futni; mint a hóföldre ösvényen, csakhogy az üldözők lába a jégen gyorsabb. Csónak-koresolyát kötnek a lábukra, s annak segítségével ugy siklanak előre a sima táblán, mintha a szél sodorná. — E koresolyáknak azért van ily sajátos szerkezetük, hogy aki felkötö, minden eshetőség ellen biztosítva legyen. A süppedéses hófúvások fölött ezekben nagy könnyűséggel haladnak előre, holott ezek nélkül lábuk belemélyedne a puha talajba. Hogy még a ropogó, alig bebörödött vizen mily nagy szolgálatot

tesznek a koresolyák. Ezekben nincs mit tartani attól, hogy a jég betörök és alámerülnek: a csónak fentartja őket.

A vadászjelenetben melyet mai képünk ábrázol, szintén ennek köszönhetik a vadászok, hogy nem jutottak a szegény iramszarvas sorsára. Lám annak a keskeny talpa alatt ketté roppant a vékony jégtábla s a zaklatott állat most mintegy csapdába lépve, hasztalan vergődik, hogy kimenekedjék. Látta, hogy üldözői gyorsan közelednek, menekülne, de nem lehet; borzasztóan fölfordít tehetetlenségében s a félelemtől remeg. És nem használ semmi erőködés, az üldözők már itt vannak fölémelt lándzsával, a szegény párának még csak egy pillanat az élete s vége van. A gyilkoló hegyes szárnál irgalmatlanul belefuródik az oldalába és a szegény állat a következő percben már összeroskad és forró piros vér párolog a fehér jégen.

Van öröm, ha egyszer a vadászok az iramszarvast elejthették. Kivontatják a partra, ott helyben megnyuzzak, megosztoszkodnak fölötte, kiki hazaviszi a maga prédáját s van jó világ a nyomorult lapp kunyhójában.

Képek az angol-afghán háboruból.

(Képpel a 297-ik oldalon.)

Az afghán nép maig megőrizte a keleti népek ama regényes jellegét, mely az európai civilizált olvasó előtt bizonyos nimbuszával veszi őket körül. Harcias, szilaj nép, mely csak egy erényt ismer, a bátorságot, s egy bűnt: a gyávaságot, szereti a szabadságot, büszke, nem tűr maga fölött urat, az államfő előtt meghajlik ugyan, de minden pillanatban kész őt letaszítani trónjáról, mihelyt gyöngeséget, erélytelenséget tapasztal nála, vagy észreveszi, hogy külhatalmakkal szemben engedékeny. Sugár, erőteljes természetű, arcán ül jellemének szilaj hősiessége. Öltözetük festői, fegyverzetük gazdag, — szóval, kívül belül keleti nép.

Miután csaknem egész életük harcban foly le, (ha kürellenség nincs, egymás közt egyenetlenkednek,) nem is értenek egyébhez, csak a fegyverforgatáshoz. De ebben aztán mesterek. Vakmerőségük, rendkívüli testi erejük, ritka ügyességük nagy előnyükre válik a harcban, s bizonyára, ha a mai háboru sorsát nem az döntené el, melyik fél képes több puska-csőből s ágyu torkából golyót szórni az ellenségre, legyőzhetlenek lennének. Mert kitarók és szívós jelleműek. A helyet, melyen lábukat megvetették, nem hagyják ott egy könnyen, s ha a tulnyomó erő által szorítottatva néha visszavonulnak, ezt mindig abban a biztos tudatban teszik, hogy más ponton szilárdabban megvethetik a hátukat, vagy ha segílyt remélnek. Különben, összelövöldöztetik magukat ott egy helyben. Mint minden keleti harcos, alattomos, lesben várja ellenfelét s egyszerre megrohanja, mint a tigris.

Képünk két ily lesben álló harcost ábrázol. Ott a sziklatetőn várják a veszélyt talán nem is sejtő ellenség közeledését. Kezükből van a fegyverük, készen tartva a lövésre, minden pillanatban. Mozdulatlanul, némán, visszatartott lélegzettel várnak ott, ki tudja, mióta, s képesek lennének elvárni még sokáig abban a mozdulatlan némaságban. Egész lelkük szemükben ül, merev tekintettel néznek le a sziklaszorosba s egy levélke lebenedése, egy átfutó egér el nem kerülíli figyelmüket. Az egyik, valószínűleg magasb rangu afghán, valamivel hátrább foglal állást, a másik azonban lelapul a sziklapart szélére a fülével is vigyáz, s minden legkisebb neszre hátra tekint, figyelmeztetve társát. Ruházatuk előkelő, gazdag, festői, fegyvereik is kitűnők és keleti szokás szerint gazdagon díszített. Mert ott a csatákban nem tesznek különbséget a gazdag és szegény között; a legfárasztóbb feladatra is ép oly készséggel vállalkozik az előkelő is, mint a közharcos. Sőt az előkelők kiváltságot igényelnek a merészebb vállalatokra a szegények fölött,

Ily ellenséggel küzdeni nehéz lesz az angoloknak, s ily harcosokkal fognak szemben állani minden csatájukban. Egyetlen reménységüket az angolok tulnyomó erejükből s az afghánok azon szerencsétlen természetéből helyezik, hogy ezek sem képesek még a legnagyobb veszedelemben sem egyetérteni. Az emir most bocsátotta ki börtönéből lázadó testvérét, Jakub khánt, nem valószínűtlen, hogy a szabadon bocsátott testvér első dolga lesz a rendelkezése alá adott csapatok élén pártot ütni, s meglehet, az angolokhoz csatlakozni.

A hetven huszár.

(Egy régiebb költemény után a mostani viszonyokhoz alkalmazva.)

Nagy sírhalma domborúl
Egy bosznyák városnak
Benne szép huszár fiúk,
Hetvenen nyugosznak
Mind csatában veszték őket,
Kik által s mi csellel
A patakkő sírjukon
Ekkép beszéli el:
„Már midőn rég elhúzták
Éstve a harangszót,
Föld alól kikelnek ők,
S járnak a toborzót,
Búsan járnak a toborzót,
Peng a sarkantyújok,
Egy bogár sem dong ekkor
Hallgat trücsök, szűnyog.
Köröskörül piros fezből
Török fiúk állnak,
S első szóra örömet
Csapnak föl huszárnak,
S együtt cimborálnak
A hetven lélekkel,
S vérboszút esküsznek ekkor
Egy szívvel, lélekkel!
S vége csak akkor szakad
A hős toborzónak,
Már midőn a kakasok
Virradóra szólják,
Ekkor ők mind hetvenen
Ismét sírba szállnak,
És pihennek kebelén
A bajnok-halálnak.
Idegen föld takarja el
Szívük mely bánatát,
S még a sírban is áldják
Az elhagyott hazát!
A jó anyát, atyát,
Özvegyet és árvát.

Szabó Sándor.

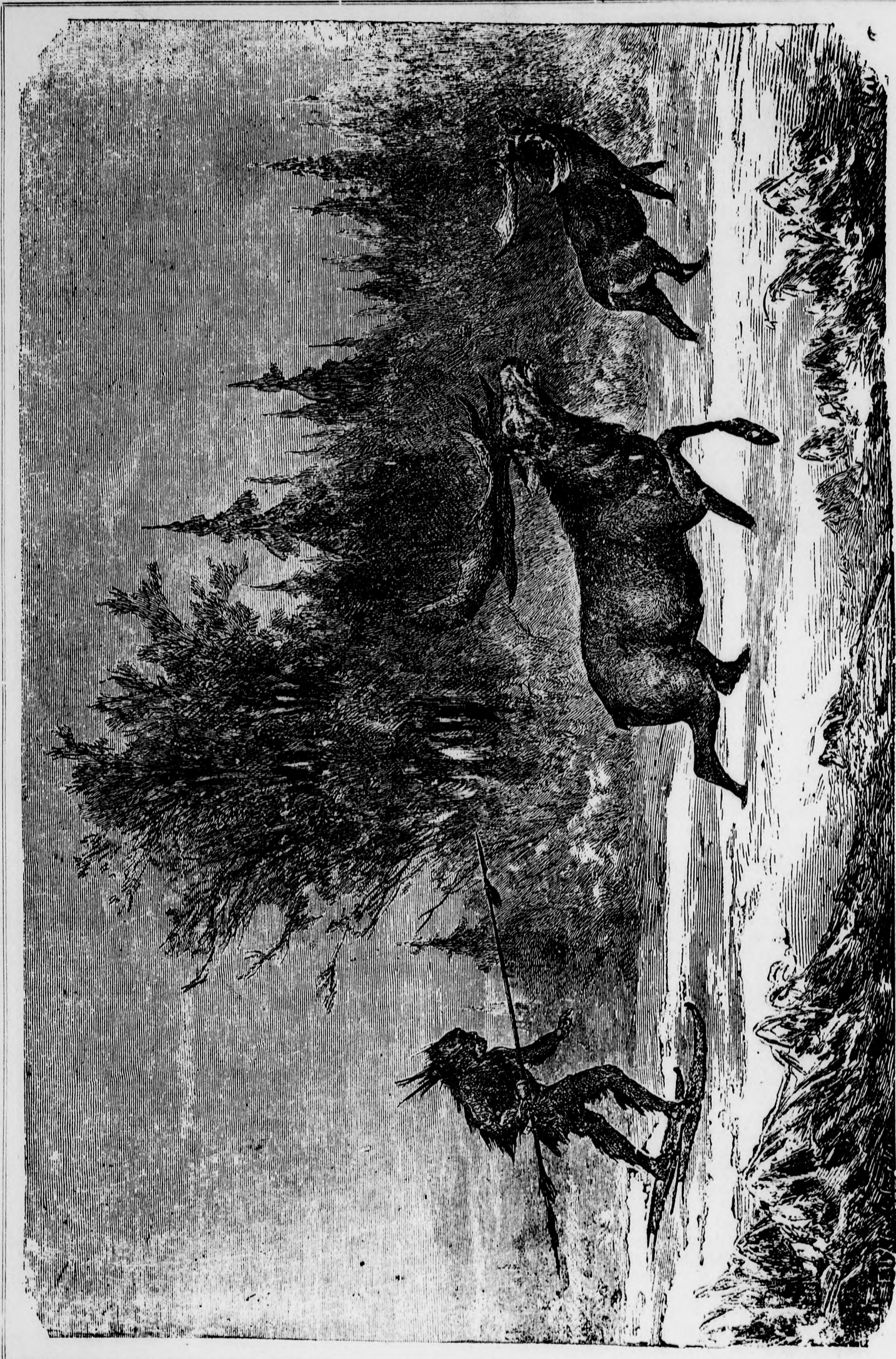
Nincsen zabla . . .

Nincsen zabla kis pej lovam szájában,
Nem vagyok én a rózsámmal haragban!
Ugy szeretjük egymást — ahogy csak lehet,
— Erről még a szentháromság sem tehet.

Kinyillott a rózsafa a kertembe,
Gyere rózsám ülj ide az ölembe;
Hadd öleljem azt a karsu derekad,
Hadd csókoljam gyönyörű szép ajakad.

Vigan élünk ugy-e rózsám, mi ketten,
— Ugy segílyen továbbra is az isten —
Csókot adunk mi egymásnak — emlékül —
Mit is érne a szerelem e nélkül.

Cseh Lajos.

Iranszarvas-vadászat Lappföldön. Szöveget lásd a 294. oldalon.

Képek az angol-afghán háborúból. Szövegét lásd a 295. oldalon.

ÖLTÖZÉK-ROVAT

E rovatunkat minél változatosabbá óhajtván tenni, felkérjük t. olvasónóinkat, hogy a háztartás, valamint a nők munkakörébe vágó utasításaikkal, közleményeikkel lapunk e részét gazdagítani sziveskedjenek!

Mindenemű megbízásokat szívesen elfogadunk s pontosan s díjtalanul teljesíti e rovat vezetője, szellemes divattudósítónk, Arabella k. a. — A megbízásokat kérjük ARABELLA név alatt a szerkesztőséghez címezni.

A divat.

Ha még oly kevés jele volna is annak, hogy gyors léptekkel haladunk a tél felé, s már a legközelebbi napokban rögtönzött apró hógomolyok közt találjuk magunkat, de egyetlen délelőtti látogatás raktárainkban, s teljesen tájékozva vagyunk a felől, hogy hangulatunk általában mily közel fekszik a jövődő havazáshoz.

A szabóval való értekezést már semmiféle napsugár nem kérleltetheti, s a kék égboltnban valamit érzünk a bucsú buskomolyságából, mely kérelhetlenül előttünk áll, s talán már itt is van, midőn még huzakodunk tőle. Ez kétségtelenül még leverőbb lenne, ha nem volnának raktáraink A kimeríthetetlen törekvés érdekeink foglalkoztatására a jelen átmeneti időben a divat gyors hullámzása soha sem téveszti el hatását, s midőn a kis kezek a divatos szövetek tömegében turkálnak, tűnik fel csak viselőik előtt, hogy a téli napokhoz hasonló nincs, kellemesség tekintetében.

S valóban „kellemes“ ez ideai szövegeink jellege. „Még azok is, melyeket a mult évből áthoztunk kizárólag eme tulajdon mérve szerint választattak ki, vegyük csak például a cachemires des Indes. Ama világosabb és sötétebb árnyalatú, teljesen divatos színekben, mint a granát, — itt a cseh-kő eleven szépségének kifejezését értjük, nem pedig a sárgább színét a virágnak — bronze gris és tenger-kék kiválóan kedveltettek esatlakozik a popelines de Lyon, Surah és Sicilianes nagy választékához, míg a nehezebb minőségűek, főképp a skott szövetekben érvényesülnek. Feketében a cachemire des Indes-öltözék csaknem nélkülözhetlen ezen a télen, s nem ritkán helyettesítik a hivatalos fekete selyem öltözetet is. A legújabb szövetek, házi és utcai öltözetekhez, ama cheviot-félék, melyeket már a divatos férfi szövetekből ismerünk. Mint ezeknél, úgy náluk is a sötétebb színárnyalatok inkább kedvelttek, s ennél, fogva a madame öltözéke nagyban fog hasonlíthatni a a monsieuréhoz.

Bár nagy élénkséggel fogadtatnak is ezek, de az ismét fölvetett skott szövetek lételét semmi módon sem rövidíthetik meg, Gyakorlati jelentőségükben az őszi utazások időszakában újból elismertetve, eme skott szövetek méltatása, házi és utcai öltözetekre mindig általánosabbá válik, bár kívánatos, hogy eddigi tartózkodásukat mérsékletüket a színekben és mintákban megtartsák, még ott is, hol nem egész öltözékről, hanem csak betét-célokról van szó. Így a társasági öltözékek új és kétségtelenül bájos eszméje, nem kizárólag vonalzott pekins betéttel, hanem fölvaltva skott atlaszszal is díszíthető, de csak ott, hol rokonszenvvel találkozunk, hol a színek meghatározása hatásában mindig mérséklendő

mert már tényleg vannak skott szalagok, melyek tarka ellentéteinek az ideges színérzékre úgy kell hatniok, mint a váratlan harsóna hangjának a fültre. Igen kellemes hatás fekszik a selyem fonalakban, melyek itt ott a skott gyapjú szövetet áthuzva a világitást emelik.

Ami az egyszerű házi, vagy utcai öltözék alakját illeti, arra nézve a igénytelen szoknya-tunika fogadta tott el, mely második rövid szoknyát kepezve, hátul meglehetősen mélységre drapíroztatik. Összeköttetésben a zubonyszerű hosszú derékkal, mely az öltözékhez tartozik, az ily sötét cheviot vagy skott jelmez mint gyakorlati par excellence utcai öltözék tekinthető, melynek legnagyobb előnye most is, mint előbb, a lábakat szabadon engedő rövidség. Mert a robe ronde legyőzhetetlen, s valamenyi gyakorlati házi asszony szívét megnyeri, valamint a kacér kis lábak rokonszenvre is feleje fordul.

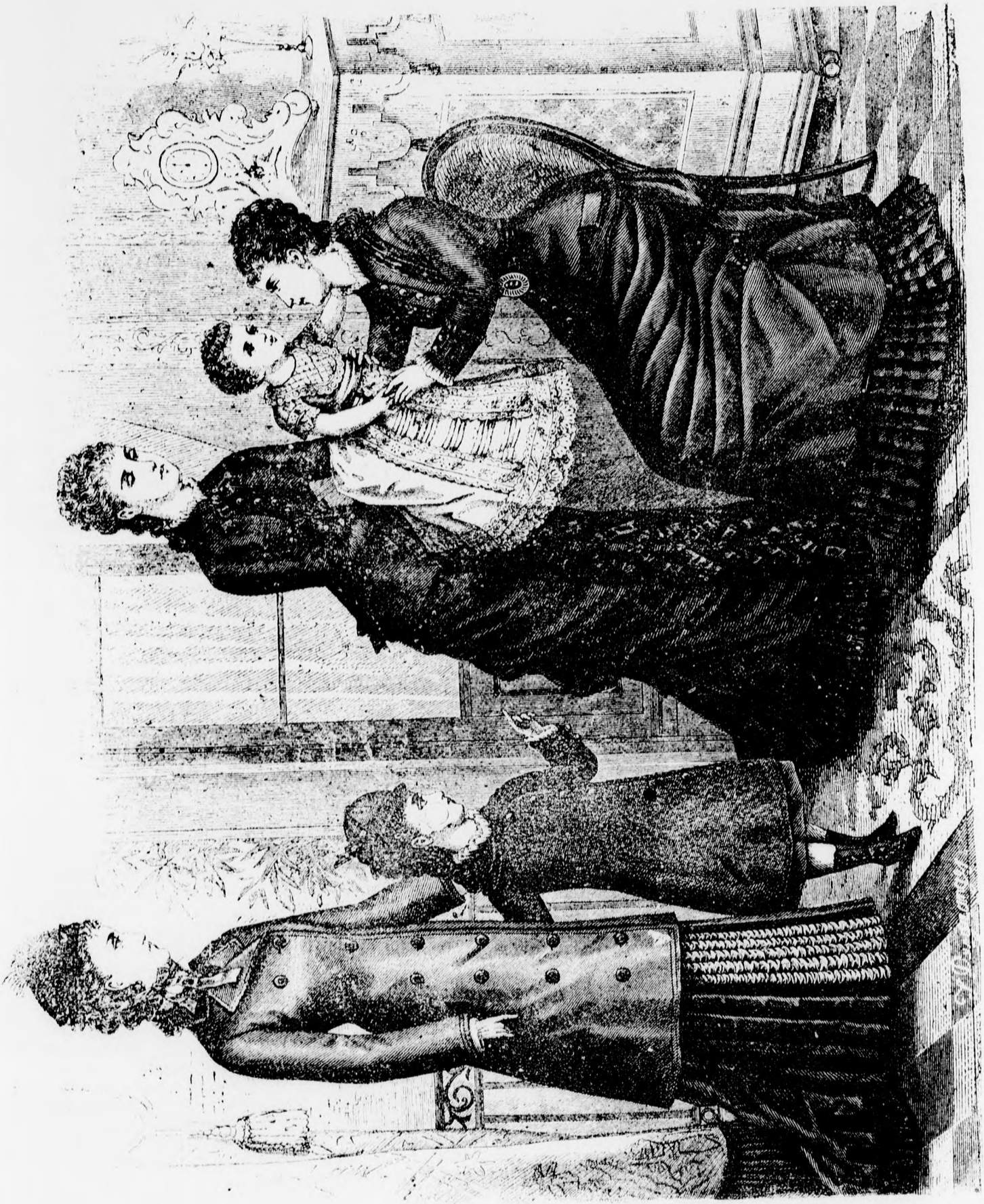
A polonaise is sok rokonszenvvel dícsékszik még a jelmeznél, mely nem tekinthető a hosszú derék által teljesen uraltnak. A deréknél a mellény elől igen jó hatást gyakorol, vagy a szövet és színben öszhangzó pekinben vagy fekete atlasz, avagy bársonyban; fehér bársony mellények, a fekete bársony hajtokából igen esinosak.

Ott, hol a használt fekete vagy színes selyem öltözékeknek a télre divatszerű átalakításáról van szó, szolgáljon mérvadóul, hogy ily öltözékek, csak más szövetekkel való összeköttetésben, de soha elütő színekben alakíthatók át. A fehér felöltönyök viselése színes szoknyákkal, föltétlenül lehetetlen. Határozott újdonságot képez az ugynevezett spencer-derék társasági öltözetekhez világos szürke selyemben, s főleg a két divatos színben granát és scabieuse, atlaszban vagy bársonyban igen kedvelt.

A felső öltönyök reszortja az évad előhaladásával szintén minden szükségletre kompletírozott. Az utcára és sétára, szilárd, zárt paletot-k, vagy ismét az e célból megszokott „férfi szövetekben“, vagy kashemirban atlaszszal, vagy bársonnyal: a díszesebbek félbársonyban, fél atlaszban mint látogatási felöltő, meglehetősen nagy mantelet drap vigogneból aránylagosan világos színben, színházba a fichu fekete csucsesal.

A paletot-k tekintetében különösen figyelmeztetjük olvasóinkat, hogy a szabadság, melylyel a selymet bársonnyal összehajthatjuk, itt is bizonyos jelentőséggel bír öltözékünk gazdasága voltára. Így válhat a már viselt ruha újja s a nem divatos bársony öltözék fekete kashemirrel összetéve a legdíszesebb köpenynyé.

Mint minden évben a téli napok közeledtével, úgy most is előtérbe kerülnek a különféle kendők s echarpok gyapjú szövetben, vagy keret-munkában. Mint ujak ezen a téren, megemlíthetők a horgolt kendők, tarka

szegélylyel à la Pompadour. Megjegyzendő itt, hogy a fonál eme szegélyekhez, már e célra oly módon színeze van hogy horgolás közben maguk képezik a rajzot.

De a kalapok, tiltakoznom kellene az ellen, ha abból, hogy oly későn említettnek, bármily következtetést vonnának jelentőségük tekintetében. Ami anyi fényvel csillogással, színnel önmagáért lép sorompóba, annak épen nincs szüksége ily módon való megemlítésre. Majd minden tollnak arany hegye van, minden fátyol arany zsinórral szegélyezve. A kalapok arany korát éljük. A kis capote kalap legtöbbször elszasz-szalaggal diszítettik az igénytelenségében igen jó áll fiatal leányoknak.

Ujdonságul fölemlíthető még, hogy a valenciennes s malinesek helyett, amint plissék gyanánt feldolgozva diszes kalapoknál s főkötőknél megszoktuk, egyszerűen keresztül huzott tüll-szalagok alkalmaztatnak, melyek finomság, s puhaság tekintetében a drága kézimunkákra emlékeztetnek a nagymama régi asztalától.

Estély, lakoma, vagy hangverseny látogatási öltözetekre teljes méltánylásban maradnak a points-ok. Fejlődésükre mindig kész alkalmat nyújt ezeknek a fichü. Mert a fichüt ezen a télen inkább viseljük, mint valaha; fichük minden alak és fajban, majd magas, majd decolletirozott ruhához, de mindig igen diszesen. Ha az öltözék diszesebb, s annak viselője még fiatal, az ujjak a fichü szövetéből készülnek, tehát crêpe lisse, tüll, gazeból, sat.

Ez volna a divat, amint röptében divat-raktárainkban rövidke pillanat alatt megállapítható. Mert nemesak itt honos az; a levegőben van; játszik a mezők hervadó virágaival s bucsuzásul kacag, mert hiszen bőségszarujából mindent önthet ki, még virágillatot is.

Az új illatszerekre gondolok ezzel, melyekkel a divat megajándékozott. „Ixore Brèonie“ és „suave aux brises“ mindkettő a legelőkelőbb boudoirok méltánylatában igényt tart arra, hogy ezen a télen képviselje ezt a szakmát.

Arabella.

Divatképünk magyarázata.

1. sz. A neigé-szövet ruha szoknyája elől dudorokba szedett szöveffel, valamint barna bársony csillámokkal s hátul plissészerűleg redőzött rojttal van ellátva. A hátsó tunika-rész alsó széle kivagdala, burkokba szedve, s ezeken keresztül bársony szalag van huzva. A paletot divatos színü peau de castorból, gallérral és barna bársony ujj borítékokkal s gyöngyház gombokkal diszítve. A barna bársony kalap toll-szegélyzettel, gyöngy-rojttal, sastollal, valamint virágokkal diszítve. A kötőszalagok atlaszból valóki

2. sz. Paletot 7—9 éves leánykák számára. Ez a paletot szürke moscoviteből, kettős gallérral összekötve s kerek arany-gombokkal diszítve. Kerek kalap szürke nemezből, bársonnyal s egy szárnyal diszítve.

3. sz. Ruha cachemir des Indesből. Ez szoknyából, tunikából s derékből áll; az első elől 34 cent. széles, keskeny redőkbe szedett cachemir des Indes fodorral diszítve, minden redő hosszában 1½ cent. széles barna bársony-szalaggal. Hátul a szoknya hasonló szélességü, egyenkint 4½ cent. széles barna bársonnyal diszített két plissé-volanttal ellátva. A tunika elől részének alsó szegélye atlaszpassespoillal behuzva s elől bársonyhajtókával diszítve, mely látszólag atlasz-szalagokkal tartatik össze; a hátsó rész redőzetét bársonyszeletek fődik. A derék gombok- s gomalyukakkal záródik s a tunikához hasonlóan van diszítve.

4. sz. Ruha batisztból. Ennek előrsze keskeny szegélyekbe szedve, himzett betéttel van beszegve, s keskeny himzett szalagokkal környezve. A ruha alsó része szintén így és csipkével van diszítve.

5. sz. Ruha vigogne-szövetből. Eme ruha

diszítését 20 cent széles egyenkint 2 cent. széles három sötétkéék grosgrainnel ellátott plissé-rojt, befoglalás, plissészerűleg redőzött részek, valamint az utóbbi szövetből készült szövetek képezik. A redőzött grosgrainből készült öv aranyesattal záródik.

Nobiling egylet Olaszországban. Az olasz kormánykörökben izgalmat keltett egy levél, mely Livornóból posta útján a római lapokhoz küldetett, s melyben a livornói tanulók között alakult „Nobiling egyletről“ van szó. A levél így hangzik: Circolo Carlo Nobiling fra gli studenti Livornesi. — Jövő századoknak megőrizni nagy emberek emlékét, kik szóval, tollal és tettel az emberi nem emancipációjának szentelték magukat, méltó feladat mindazokhoz, kik nemes eszméket ápolnak. Ez érzelmektől vezéreltetve városunkban számos tanuló „Nobiling egylet“ alakított, miáltal valamint egy részről a nép jogos esodátatát hívják fel a német bölesész iránt úgy meg akarják az egylet alakítása által testesíteni az eszmét, melynek célja minden lehető erővel arra törekedni, hogy az emberiség megszabaduljon a politikai, nemzetgazdasági és vallási hármás rabigától. Ha ti ép úgy, mint mi az igazság és erkölcs diadalát óhajtjátok, sorakozzatok a mi egyletünk zászlója körül és készüljétek a vad hydra elleni harcra mely halvány arcára e három átkos szót írta fel: Tekintély, tőke és isten. A szervező bizottság. E levelet kezdetben a kormány lapok is nagy megütközéssel fogadták. Csak később kezdtek kételkedni annak valódiságán. A Diritto hivatalos vizsgálat alapján jelenté, hogy Livornóban nem alakított Nobiling-egylet. A Liberta rosz tréfának tartja az egész dolgot s ha léteznék is ily egylet, azt hiszi már azon körülmény, hogy az egylet alapítói nem mőrték a levél alá nevüket írni, mutatja, hogy maguk is szegyenlik tervüket, mert hiszen ilyen egylet alakítása nem jelentene egyebet, mint az előre meggondolt gyilkosság nyítt pártfogását. A Riforma is azt hiszi, hogy gonosz tréfa az egész, mely nem érdemel komoly figyelmet a mazzinista Doveve egy politikai elvtársától közölt levélben biztosítja a közönséget, hogy ily egylet nem létezik sőt közel áll a gyanu, hogy politikai fogás volt a levél köztététele azon célból, hogy a köztársasági egyleteket rosz hirbe hozzák.

Háring miniszteri okmányok közt. A „Fanfulla“ című római lap a következő furcsaságot közli minisztériális levéltárakból. A minisztériumok a pénzügyi év végével számadásaikat rendszerint beküldik a számvöszéknek. Egyik tréfás ember a hivatalnokok között úgy látszik észrevette, hogy ily egylet nem létezik sőt közel áll a gyanu, hogy politikai fogás volt a levél köztététele azon célból, hogy a köztársasági egyleteket rosz hirbe hozzák.

Háring miniszteri okmányok közt. A „Fanfulla“ című római lap a következő furcsaságot közli minisztériális levéltárakból. A minisztériumok a pénzügyi év végével számadásaikat rendszerint beküldik a számvöszéknek. Egyik tréfás ember a hivatalnokok között úgy látszik észrevette, hogy ily egylet nem létezik sőt közel áll a gyanu, hogy politikai fogás volt a levél köztététele azon célból, hogy a köztársasági egyleteket rosz hirbe hozzák.

Háring miniszteri okmányok közt. A „Fanfulla“ című római lap a következő furcsaságot közli minisztériális levéltárakból. A minisztériumok a pénzügyi év végével számadásaikat rendszerint beküldik a számvöszéknek. Egyik tréfás ember a hivatalnokok között úgy látszik észrevette, hogy ily egylet nem létezik sőt közel áll a gyanu, hogy politikai fogás volt a levél köztététele azon célból, hogy a köztársasági egyleteket rosz hirbe hozzák.

Háring miniszteri okmányok közt. A „Fanfulla“ című római lap a következő furcsaságot közli minisztériális levéltárakból. A minisztériumok a pénzügyi év végével számadásaikat rendszerint beküldik a számvöszéknek. Egyik tréfás ember a hivatalnokok között úgy látszik észrevette, hogy ily egylet nem létezik sőt közel áll a gyanu, hogy politikai fogás volt a levél köztététele azon célból, hogy a köztársasági egyleteket rosz hirbe hozzák.

Andris gazda töprengései a nagy politikáról.

Már csak aszondom én, hogy nincs szebb virtus mint a bátorság a férfiuban. Ez pedig ugyancsak meg volt ám Simonyi Ernő nagy uramban, midőn szokott támadására Kemény Géza báró visszautasítólag felelén, az egész tisztelt ház előtt odakiáltotta neki, hogy „ha sértve érzi magát, fáradjon el szálására. Már ilyen kihívást még a Petyi béres is megértene, hát még a Kemény báró hogy ne értette volna. El is fáradt a bátor honhazaifhoz, ki is csinálták a pisztolyra verekedés helyét és idejét. Hanem Kemény báró a verekedést megelőzött estén a lövésben gyakorolni kívánván magát, hat lövést tett, s azok közül öttel a céltáblának kellő közepét találta.

Meghallotta ezt valahogy Simonyi Ernő, de azért nem szállt még inába a bátorsága: megjelent segédeivel a kijelölt hely tájának egyik ellenkező pontján, s ott várakozott jó darab ideig. A kijelölt helyen pedig Kemény Géza báró és segédei várakoztak kellelően túl is, mikor aztán megunták a várakozást, mind a két fél megindult hazafelé. Utközben találkoznak, és Simonyi Ernő tanúi kijelentik, hogy Simonyi úr azt hiszi mikép ő koros és beteges létere egy óránál tovább várt. Lovagias kötelességének eleget tett, ennél fogva tanúi javaslata dacára határozottan kijelenté, hogy kocsijából kiszállni nem fog.

Ennél fogva a nagy garral kezdett ügynek tényleges elintézése elmaradt.

Jobb is volt ez így, mert másképp még emberben vagy lóban kár is eshetett volna.

Horvát testvéreink is kitétek magukért országgyűlési feliratukban, melyet mult csütörtökön nyújtottak át ő felségének. Ebben nagyszerű ágaskodással Boszniát és Hercegovinát maguknak ohajtják, sőt vadonat új el-

nevezést is használnak: „horvát-magyar királyság“. No lám! — De meg is kapták a választ ő felségétől erre az ágaskodásra, midőn így szólt a küldöttséghez: „Fejedelmi kötelmeimhez számítván egyébiránt az állami illetékességek és törvényes intézmények megóvása iránti különös gondoskodásomat is, nem hagyhatom észrevétlenül, hogy a horvát és szlapon országok országgyűlése oly kérdések fejtegetésével is foglalkozott, melyek, mint különösen a monarchia külügyei, törvényes hatáskörének korlátain kívül esnek. Elvárom ennél fogva, hogy a mondott országgyűlés jövőre eme korlátokat szigoruan figyelembe veendi s magyar koronám megjelölésére is ezentul azokat a kifejezéseket fogja használni, melyek a fennálló törvényekkel öszhangzásban vannak.“

No horvát testvérek, hát kellett ez nektek.

Különbön felirati javaslatokban nem lesz hiány nálunk sem; a szabadelvű párton kívül a habarék párt s a szélsőbal, de még Polit Mihály is külön javaslatokat fognak előterjeszteni.

Csak aztán a sok szakács el ne sózza a levest.

Megfelelt nekik.

Vándorló legény (a koresmában kártyázó parasztokhoz): Jó napot, uraim. Ajándékozzanak meg valami esekélységgel, már kilenc hete uton vagyok ebben a csunya időben.

Paraszt: Nem szégyenli magát, szent vasárnap, az isteni tisztelet alatt koldulni.

Vándorló legény: Ugy hát bocsássanak meg, hogy áhítatosságukban háborgattam.

A házi bünbak.

Férj: Hallod-e asszony, veget kell érni örökös veszekedésednek. Küld el Rózát, ha semmire sem alkalmas. Bármí történnék is, mindig csak őt okolod.

Nő: Epen azért nem küldhetem el; ha aztán ismét történik valami — kit okozzak akkor?

Jövedelmező szenvedély.

— Nagy szívtelenség atyja ura részéről, hogy oly szegény asszonytól, milyen én vagyok, 10% kamatot kíván.

— Ah, azt nem lehet rosz néven venni az öreg-től — hiszen igazi kamat-bolond.

Gondos atya.

Ur: Ugy látszik, a koldulásból már ily korán ipart üzesz.

Kis fiu: Igen, az apám azt akarja, hogy alaposan megtanuljam.

Ez is indok.

Ú r: Miért iszszátok el minden keresményeteket?

M u n k á s: Igen, lássa ön, míg jó z a n vagyok, mindig szegénységem jut eszembe — s ez tesz oly szomorúvá!

Kitalálta módját.

— Boldogult nagybátyám után nagy könyvtárt örökölttem, s nem tudván, mit tegyek vele, egy antiquariushoz fordultam. Ez azt írja, hogy készítek neki jegyzéket a könyvről. Persze, majd én azzal vesződöm. Egyszerűbb módra gondoltam.

— Nos, mit tettél?

— Minden könyvből kitéptem a címlapot, s azokat küldtem el az antiquariusnak.

Suba halála.

Ékes ritmusokban írt humorisztikus satyrikus

hősköltemény.

SOK ÉKES FAMETSZÉSSEL ELLÁTVA.

Az elbusult kedélyek mulattatására

írta:

Omár Szerény.

(Folytatás.)

Ötödik fejezet.

A kis Kelemen gyermekkori cselekedetei és véleményei s iskolába való járása.

1. Hősünk most már folyvást nagyobbodni kezdett,
És így ideje is volt, hogy az eddig vesztett
Idő, egyszer kárpótolva legyen
És Kelemenke az iskolába menjen.
2. Ámde ő neki ehhez nem nagy volt a kedve,
Az otthon mulatást már inkább szerette.
És ha főfoglalkozása az lehetett
Hogy kényére ihatott-ehetett.
3. Még e kívül voltak jó tulajdonai
Melyeket nem lehet könnyedén elhagyni.
Inkább szeretett játszani leányokkal
Mint veszekedni egykoru fiukkal.
4. Nagy fáradság nélkül azt is megtanulta
Korán, hogy hogyan kell ha szükség kívánja
Hazudni, káromkodni és esküvel hatni
Hogyha szavainak hitelt nem akartak adni
5. Kotnyeleskedett és nyalakodott gyakran.
A diót s mandulát szerette ő nagyban
De azért a más gyümölcsöket se mellőzte
Mindegy volt nekie, alma, szilva, körte.
6. Nénjeivel pedig nem tudott kijóni,
Hugoeskájával sem nagyon bibelődni.
De azért atyja nem pirongatta meg,
Anyja is csak mindent igen is könnyen vett.
7. Termetre nagyobb volt, mint a más gyerekek
Legjobban is tudott oldani kereket,
Játszótársai mind gyöngébbek valának
Jaj volt, ha boszantá, bármelyik társának.
8. Miután, mint mondtam, ereje volt elég,
Némely dolgokat is vele végeztették.
Olykor takarmányt vitt a marháknak,
S alá veté magát házi gazdaságnak.
9. Vagy pedig a lovat vitte el itatni,
A koresmából néha bort is szokott hozni.
Megfordult néha a tyúk- és a lúdólban,
Hozott egynehány friss tojást is onnan.
10. Különben pedig jó ostoba gyerek volt,
Emellett a nyelve igen is erős volt.
A padra fölállva tréfából szónokolt,
És ez szülőinek nagy öröme volt.
11. Mert benső örömmel látták Kelemenben
Fejlődni a tehetséget igen könnyen.
És nagy titokban arra is gondoltak,
Mint választják meg majd Kelemen szolgabírónak.
12. Kiváltképen anyja, hogyha arra gondolt,
A mit kom'asszonya neki egyszer mondott,
Egykori boldog álmára
Az öröm a szívét egészen megszállta.
13. Mert minden össze látszott ütni
És a dolog természetesen fejlődni;
És ezt mérlegelve, a dolog úgy állott,
Hogy fia mint nagy ur, már utjába vágott.
14. Ezeknek okáért a fiukkal tehát
Szorgalmasan akarták járatni iskolát,
Ámde azt Kelemen nem jó néven vette
A játékot mert ő sokkal jobb szerette.
15. És nagy terhére valának a könyvek
Gyakorta megüté azokkal a földet,
És tanulván a rongyos A, B, C ét,
Gyakorta fájlalá a szegény kis fejét.
16. Ámbár a tanító fáradozott nagyban,
Ötöt fölnevelni szép tudományokban.
És ő és a virgács egy társaságban
Igyekezőnek őt erősíteni szorgalmában.
17. E férfiú jeles tehetségekkel bíra,
Nevelni gyermeket, lett legyen az birka,
És annak nadrágját és fölül a kabátot
Gyakorta kiporlá az erős és nagy bot.
18. Sok fáradság és keserű izzadások után
Semmi se mult a férfi óriás szorgalmán
És Kelemenke csakhamar szótagolt
Midőn körülbelül még csak tíz éves volt.
19. Azonban hogy hány éves lehetett
Midőn magyarul már olvasni kezdett,
Ezt tulajdonképen valóban
Nem tudhatom oly pontosan.
20. De midőn évei már előhaladtak,
Kezébe tanulni latin könyvet adtak
És a latin nyelvnek megtanulására,
Elküldözgették a latin iskolába.

21. Miképen ment itt Kelemennek dolga,
És hogy mi jókba magát itt ártotta
A t. olvasónak a jövő fejezet
Hüségesen mond el mindenedet.
(Folytatása köv.)

A „Család Lap“-ja 15-ik számában közölt ta-
lányok megfejtése a következő:

A sakk-talányé:

Felismerem e sorban kis kezéd művét
És rányomom hő csókomat.
Megesókolom ezerszer számtalanszor is,
Hogy felhevítse ajkamat.
És én behunyom két szemem
És álmodom. Kivántad kedvesem.
„Szép álmokat. Kis Géza.“

A képtalányé: Meglepetés.

A jutalmat **Kolozsvári Janka** úrhölgy nyerte

A betűtalányé: „Istennek sem kezdete,
sem vége nincs.“

A szótalányé: „A ki szelet vet, az vihart arat;“
„kiki saját sorsának kovácsa.“

Ezt, valamint a fentebbi betűtalányt senki sem
ejtette meg.

A számrejtvényő: „Ez a világ milyen nagy.“

A jutalmat **Földváry Klára** kisasszony nyerte.

Helyes megfejtéseket ezeken kívül következő t. ol-
vasóink küldtek be:

Angyal Irén, Altnáder Jusztina, Antalik Lina, Arabella,
Ádámik Klára özv., Anton növérk.

Budayné-Rumpler Nina, Bohner L.-né, Baghy Ilonka, Bartusz
Anna, Bagyik Erzsébet, Békessy Róza, Bajzát-Kovács Mariska,
Buza Sándorné, Balassa Gizella, Batty Irma, Balassa Margit, Bol-
dogh Kálmáné, Braun Regina s Etelka, Bagyik Erzsike, Bodog
Teréz, Balajthy Ilonka, Biczó Erzsike, Bagi Borbála, Bary Amália,
Békffy Sándorné, Benkő Ilona, Bakats-Kolozsváry Ida, Bakacs
Blanka.

Czabek Vilma és Ludmilla, Csécs Izabella, Csepely Évike
Cseh Jolán, Csató Jolán, Csillag Juliska, Csalogányi Mariska, Czi
pura J.-né, Csernő Melinda.

Derecsy Mariska, Dóczy Endréné, Dudik Margit s Ilona,
Dobál Pepi, Derényi Ferencné, Dechsler Hermin, Dzsida Mihályné,
Domanek Istvánné, Dénes Lajosné.

Erdélyi Gy.-né, Emődy Bianka, Eesey L.-né, Ereky W. Ma-
riska, Egi Hermin.

Fot-Szerbár Ilonka, Fülöp Julia, Flaskay Dezsóné, Föld-
váry Klára, Fehér Ida, Fülöp-Plank Teréz, Fodor Julia.

Györgyi Irma, Gaján-Szomor Etelka, Gál-Murányváry Irma,
Gözonne-Simon Janka, Györy Etelka, Görgey Vilma, Gödölle Erna,
Göndöczné-Horváth Julia, Geiger Dezsóné, Györfly Jolán.

Huszár-Batty Róza, Harsányi Lina, Hatvani Lotti, Horváth
Jolán, Hoferné-Losy Mariska, Horváth Mária, Hidegi Antónia,
Hadzsy Irma, Hängel Erzsé, Hayt Giza, Hubay Endréné, özv. Hitt-
rich Ida, Hargitay Anna.

Igaz Berta, Igics Mariska, Ivády Miklósné.

Jungwirth Julesa, Joachim Irén, Juhász Emma, Janics Aranka.

Köváry Miklósné, Kaufmann Rózsa, Kutassy Mariska, Kiss
Gézáné, Kozma Ilonka, Kocsy növérk, Kiss Jánosné, Konez Gab-
riella, Kohár Lenke, Kubinszky Junosné, Kontz Viktória, Kovács
Izabella, Kesső Károlyné, Kovács Juci, Kosinszky Mariska, Kors-
inek Sárika, Kerekes Anna, Z. Kiss Lászlóné, R. Trux Mariska,
Kosztolányi Aranka, Kovács Anna, Kövér Ilma, Kovács Aranka,
Kappéczy Vilma.

Lészai Kati, Laczkó Izabella, Lauka Mariska, Liebermann
Róza, Lang Mari, Lóbor-Szikra Ilona, László Ferencné.

Molnár Esztike, Mikos Nándorné, Mikos Ilonka, Molnárné,
Németh Jolán, Márkus Lászlóné, Mikos Gizella, Márton Imréné,
Molnár Amália, Mayhen Irma, Mőder Adalberta, Matusch Kle-
mentine, Mayerli Juliska, Molitorisz Berta, Meller Katinka, Mezey
Teréz, Mihály Róza, Molesányi Pozsgai Ilona, Mészey Ilona.

Novák Matild, Nagy Győzőné, Nagy Eszti, Nagel-Ster-
beczky Teréz, Nagy Vincéné, Nyilas Agnes, Nagy-Károlyi Berta,
Németh Bianka.

Oknicszky Erzsike, Ostermann Luiza és Nina., Ömböli Etelka,
Okolicsányi M.

Papp Mariska, Pöck Irma, Polgár Lászlóné, Péchy Mariska,
Potoczky Antónia, Perlaky-Kosinszky Mariska, Péczér Ignácné,

Pápay Leánderné, Perczel Skodacsek, Pongrácz Ilona, Propper
Berta.

Rumplerné-Maurer Nina, özv. Rumplerné-Bognár Fáni, Ri-
manóczy Jenőné, Russanayné-Pándorfer Mariska, Raabné-Weiss
Sarolta, Radetzky Károlyné, Rechnitzer Berta, Ruszdyák Paula,
Radocsay Etelka, Reitter Luiza, Radocsay Nina, Ratkovszky Mari,
Rekvényi Riza, Romanovszky Mariska.

Szilády Gézáné, Szabadi Fr. Gizella, Sipos-Kolacsek Terézia,
Stetina Berta, Schlick Jolán, Szászy Mariska, Szovát Ilon, Schuszer
Emma, Spatenka Leopoldine, Soósné-Veréby Emma, Szuhár Ter-
esi, Somogyi Jolán, Szövényi Etelka, Szilágyi Erzsi, Scheltch Mi-
hályné, Sziágyi Adél, Szirmay Szidónia, Sággy Mathild, Szerád
Bélané, Szecsány Vilma, Scheftsik Mihályné, Szabó Józsi, Szabó
Ferencné, Simon Etelka, Sudár Mathild, Stark Jenőné, Stenczel
Vilma, Schön Rozália, Szabó Mari, Szabó Antónia, Sipos Péterné.

Tóth Pálné, Tóth Terka, Tarafás Aranka, Tátray Józsefné,
Tómek Istvánné, Tóth Juliska, Török Elvira, Tóth Istvánné, Tóth
Lajosné, Tamás Kornélia, Tóth Péterné, Trájber Margit.

Úrge Fanni, Ujhelyi-Lami Ilka.

Vitályos Róza, Vinczi-Sebestyén Ida, Várföldy Elekné, Vu-
kics Arakka, Veres Ilka.

Zsedényi Erzsike, Zlinszky Istvánné, Zwarinyi Jánosné, Zom-
bor Juliska (B), Zatlukal-Eva Etel, Zongor Mariska.

Angyal István, Almássy György, Antok Dániel, Ágoston Béla,
Agyagássy Sándor, Ádám Albert.

Buday László ij., Balajthy István, Bärkányi Mih., Belák
József, Bognár György, Bódi István, Bene Ferenc, Barnafy Gábor,
Bulka Mih., Biliczky Aladár, Berger Gusztáv, Benedek József,
Bódi István, Babits József, Bezinkey Béla, Buday Aurel, Bolemann
István, Buza Sándor, Bartha Albert, Baumgartner J., Bugyi Ferenc,
Boldog K., Bodó István, Borbola Kornél, Bartha J. Béla, Boros Gyula

Csete György, Csongvay Lőrinc, Csepely Zsigmond, Csont
Béla, Csorba Ferenc, Csernyánszky József, Csató István, Cseh La-
jos, Csegezy Lajos, Cserény Mihály, Czirák János, Czike Ferenc,
Csörgő Sándor, Czánik Gyula.

Derezy Péter, Dux Ármin, Dudits Gyula, Detáry Ferenc,
Dessewffy Kálmán, Duroczky Andor, Dobay Lajos, Denk Árpád,
Dolezal József, Dávid József, Dósa János.

Ecsedy Károly, Ekes Lajos, Ehlinger Fer., Egely Márton.

Füle János, dr. Frank Miksa, Frey Ottó, Fehér József,
Fischer Károly, Falesik S., Funk Ignác, Fodor Dániel, Fodor
Sándor, Ferenczy Kálmán, Finkmann Vilmos, fogyasztási adóhiva-
tal Komáromban, Futman Pál.

Gedeon Gáspár, Goldstein Fülöp, Graizely, Gorovoy Miksa,
Grünfeld Mór, Gruber János, Gyenes János, Gergelyi László, Gulys
Kálmán, Györfly Gábor, Grosz Soma, Gózan Sándor, Gulassa Ja-
nos, Glück Lajos, Govrik Sándor, Gergely Lajos, Gera Szilvesz-
ter, Grünfeld M.

Hofer Ferenc, Haller Károly, Huszár István, Hetey Lajos,
Hirt Pál, Hamar András, Ilasz Antal, Hirschl Károly, Heller
Ignác, Harsági Ferenc, Hankó Antal, Hokovics, Hernászthy V.
Béla, Horvátovcis János, Hirsch Ignác, Heidl Alajos.

Illés Gyula, Inczedy József, István Albert.

Jablonszky Imre, Juhász Lajos, Juhász M., Juhász Károly,
Jovánovits Emil, Jablonszky Mihály, Juhász Miklós.

Kiss István, Krisztinkovich Árpád, Kubinyi Pál, Kamenitzky
János, Kovács Sándor, Klein Jakab, Komáromi Gyula, Kemenczy
Mihály, Klein Miksa, Kripta Győző, Koller Lajos, Kovács Gábor, Ku-
bányi József, Kókényesy Károly, Kozák Lajos, Kiss János, Kocsis
József, Kovács Géza, Kron János, Kiss Sándor, Kovács Lajos, Kuthy
Lukács, Kovitzky Adolf, Krutz Lajos, Kovács Albin, Kortvélyes
Ádám, Kiss Dániel, Kántor Pista, Kreuchel Gyula, Kozma Kál-
mán, Kunosy Ármin, Kájel József, Krupetz Ede, Kiszely-Pap Fe-
renc, Kövér József, Krausz Miksa, Kanda József, Kabai Sándor,
Kovács Károly, Kopan János, Konecsk Dávid, Kankol János, Kakas
Lajos, Krupa Kálmán, Kámory L. Kamenár Ferenc, Kelk Géza.

Lung Mátyás, Lázár Lajos, Lutz Ferenc, László Ferenc.

Martiny Dezső, Majnik Géza, Mikos Nánd., Mészöly Ambrus,
Mátkovics Ignác, Matyasovszky N., Molnár János, Molnár Imre,
Miklós-Sztipán István, Marics József, Marthy György, Mezey Igu,
Machó József, Mihály Gábor, Mezey Miksa, Marek Samu, Munka
István, Melegh I., Mocskonyi Gyula, Matóka Sándor, Makranczy
György, Muth Sámuel.

Navratil Ede, Nyáry József, Nagy Alajos, Németh Zsigmond,
Neubach Adolf, Nemetsék Ágoston, Nagy Béla, Neszméry Gáspár,
Nyiri Lajos, Nagy Alfonz, Nagy Károly.

Ordódy Mihály, Orenesák János, Österreicher József, Óriás
József.

Puskás József, Polgár József, Perszina József, Pivovarszky
Ágost, Perndl Adorján, Petrovszky Dezső, Péchy Károly, Pulgy y
Vilmos, Pollák Szigfried, Perlaky József, Puskás Ferenc, Pokorny
Fer., Pártényi L., Palotai János, Persián János, Páczner Károly,
Pázmány Elek, Pachoffer Ákos, Palesesz I. Pete F., Plathy Bert,
Péczy Árpád.

Ross Gyula, Rumpler Ferenc, Rech Gyula., Rehák Antal,
Rudnay József, Rosenmayer Habakuk, Rakovszky Ignác, Rosen-
zweig Samu, Rácz István, Rill Imre, Réthy Endre, Rosenberg
Ármin.

Strauber Soma, Schmidt Béla, Salamon Gyula, Sebestyén
István, Szalay Károly, Szeifert Kálmán, Spargnapane Antal, Szabó
Mihály, Simon N., Surány Gyula, Szabó Sándor, Szabó Albert, Szi-

lági Pál, Schwarz János, Székány Antal, Sikér Ágoston, Sc háffer György, Sántha Simon, Stráda István, Szendrey János, Scultéty Kornel, Sallay Gyula, Székely József, Szoboszlai Pál, Saja Sándor, Sörös Béla, E. Szabó Gy., Stadler Mih., Sremmel, Sztipán Istv.

Tomcsányi Márton, Tóth Ferenc, Tarisznyás János, Tóber János, Törös Ferenc, Tóth Aladár, Turner István, Takó Antal, Tóth Imre.

Ujsághy Bálint.

Vondrássek Ferenc, Varga Gyula, Vasváry Sándor, Virág Tamás, Vitkovszky Imre, Váry Dezső, Vilheim Soma, Vecsey Sánd., Világossi József, Vlenirák Matyás, Váry Lajos, Vasassy József, Vasváry-Kovács Márton, Viski György, Veres Lajos.

Xantus János.

Zatkalik Károly, Zetykó Ede, Záborszky Gyula.

Sakk-rejtvény.

Földváry Klárától.
(Lóugrás szerint.)

			Ha	ben	re-			
			zé	hit.	szi-			
			ved-	id	él			
gok	Ök	ve-	a	+	Baj-	re-	ár	Sors
nck	ből	kő-	+	Ha	+	czát	za	mé-
ré;	la	lesz-	ményé	+	„Hit“	nyid	vi-	bó-
			csil-	ré,	szá-			
			szét	költe-	a			
			nézz	lya	tö-			

A megfejtők között szép műlapot sorsolunk ki.

Talány.

Ujazivny Ilonától.

Akasztófa az én trónom
Pedig koronás fő vagyok.
Mégis nekem kell hajlongnom
Noha érdeme m nagyok!
Magas állásom meg nem véd
A zordon tél és szél ellen.
Alárendelt az ilyen lét,

Kit alábbvaló út mellem.
Ha szólok ki-ki figyel rám
Kivált ha félre szól a szám.
Bezzeg lőt-fut a rémült nép,
Hosszura nyulik minden kép.
Én vagyok az állam öre,
Figyelmsztetem előre
Jobbágyimat; ha jó a vész,
Hogy balsorsra legyen kész.
S ha másképp már nem segíthet
Nézze hát a magas eget!
Ha lábaid sírba térnek:
Odáig is elkísérlek.

A megfejtők közt érdekes regényt sorsolunk ki.

Számrejtvény.

Molcsányi-Pozsgay Ilonától.

- 13. 8. 17. 6. 7. Európa egy országának előkelő osztálya,
- 1. 14. 15. 16. 5. Ezt az ember Békésben megtalálja.
- 10. 12. 3. „Fok“ s egyetlen a magyar térképén ez,
- 11. 12. 2. 9. 10. 3. Örömet s bánatot egyaránt elfedez,
- 4. 3. 8. 8. 9. 10. Viz, szesz és pénz képezhetik tartalmát.
- 7. 2. 9. 1. 5. 11. 9. 13. Nyugalmat ad, s megtámadja az emberek nyugalmát
- 6. 9. 7. 3. 8. Történetünk egyik legkiválóbb személye
- 1. 14, 15. 4. 17. Meleget világot eszközlünk vele
- 3. 2. 12. 9. 11. A mese beszél felőlük — elhiszik a gyermekek,
- 4. 3. 8. 1. 3. Viseltek hadvezérek, viselik lovas vitézek.
- 1—17. Mióta nyög Pannonia
Nem volt soh' sem ilyen fia.

A megfejtők között érdekes költeményfüzért sorsolunk ki.

Szerkesztői üzenetek.

Sk . . . cz B . . . a urnak Eger. Az első számtól kezdve teljes példányokkal már nem rendelkezünk; azonban új előfizetőink részére a lap mellékletében megjelenő regény elejét utánnyomatva megküldjük. — **K. R. V.** Namény. Az első négy sor költőbb rendezése mellett a „nem kepelődés“ című költemény közölhető lenne. **Sz. J.** Kamocsa. Köszönet a becses küldeményért. Az ígértkeket is várjuk a „szép-tani tanulmány“-nyal együtt, mely épen nem esik kívül lapunk keretén. — **Ha majd eljő.** Valóban igen szerény hangzású, anyira, hogy a nyilvánosságra hozatalt nem igényelheti. — **F. K.** urnak Gy.-Sz.-Miklós. A szótagtalányokat megkaptuk. Az ígért közleményeket szívesen vesszük. — **Csikász L.** urnak. A romance-nak előbb formájával kell megismerkednie. A „koszorú“-ban sem a forma sem a tartalom nem felel meg a romance fogalmának. — **Jovánovics Emil** urnak. Köszönjük. Közölni fogjuk. — **Csepia.** Kijavítottuk. — **Bo . . . J . . . né** urnónek Karmacs. Negyedévre szól az előfizetés, a mostanival tehát december végeig szól. — **B. F.** urnak. H.-M.-Vásárhely. A fűzfá nagy szerepet játszik a „kies tájék“-ban, de azért iskolai gyakorlatnak talán még bevaló. — **Némethy Sándor** urnak Budapest. Az elfogadott közlemények nagy száma igényli, hogy sorrendet tartsunk, mit csak egyes kiválóbb mű kedvéért szakíthatunk meg. Különb idején jövend az. — **Pérchy Mariska** urhölgynek. Arabella kisszony szívesen, sőt nagy köszönettel veszi a háztartás körébe vágó közleményeket is. — **P. Árpád** urnak Lőcsén. Megkaptuk a leveleket, de még nem volt időnk átolvasni. Ennek megtörténte után nem mulasztjuk el önt értesíteni.

A H I R N Ő K.

1878.

„A CSALÁD LAPJA“ rendes melléklete.

19. sz.

Olvasóinkhoz.

Jelen számunk Krausz István fa metsző minősíthetetlen eljárása miatt késett meg, amennyiben az elkészítésre magára vállalt képet a díjat előre kicsalva, azt nemcsak el nem készítette, de hozzá sem fogott. Megtettük ellene a törvényes lépéseket.

Politikai hírek a hazából

(Makórol) értesítenek, hogy az ottani képviselőválasztás — Verhova y Gyula leköszönése folytán — f. nov. hó 20-ik napján lesz. A függetlenségi párt jelöltje Széll György makói ügyvéd, kinek eddig ellenjelöltje még nincs, és így valószínűleg egyhangulag fog megválasztani.

A delegáltak közül ő felsége az osztrákot vasárnap d. e. tizenegykor a magyart pedig tizenkettőkor fogadja a budai trónteremben. A magyar delegáció, Zsedényi Ede korelnöke mellett, tegnap d. u. hat órakor tartá első ülését, a főrendi ház termében, már előttevaló nap megállapodva abban, hogy elnöknek Szilágyi Józsefet, alelnöknek id. Szögyényi Lászlót, háznagynak Szapáry Antal grófot jegyzőnek pedig báró Fiáth Ferencet, Szenicey Ödönt és gr. Zichy Viktort választja meg. Az osztrák delegátusok az akadémia-palota ülés termében tanácskoznak s a tudomány házában most német föliratok hirdetik a politika ideiglenes uralmát. Mindenki feszülten várja most a közösügyi bizottságok érdemleges tárgyalásainak megkezdését, mert mióta ez az intézmény fennáll, soha oly mélybevágó működése nem volt, mint lesz ez idő szerint. Itélni fog a külügyi politika kész tényei fölött, melyeket most a gr. Andrássy Gyula hivatása és kötelessége: indokolni a delegációk illetőleg a monarchia nemzetei előtt. Az osztrák delegáció első ülése tegnap d. e. 11 órakor volt. Megjelentek gróf Andrássy, gr. Bylandt és b. Hoffmann közös miniszterek, Pöck altengernagy s a korelnöki széket a gömbölyű kis Helfferstorf apát foglalta ei. Először gr. Coronini 48 szavazatból 37-tel megválaszták a delegáció elnökének, Helfferstorf apátot pedig alelnöknek. A elnöki székfoglaló kiemelte az idők komolyságát s a monarchia válságos helyzetét, melyben ragyogó pont

az, hogy mai szervezetében a hadsereg oly fényesen kiállta a próbát. A delegátusok felállva, háromszoros hoch hangoztatásával éltették az uralkodót. A választások és jelentések után gr. Andrássy benyújtotta a közös költségvetést. A jövő évi szükséglet 80,753 forinttal keveseb mint az idei volt: vagyis 92.856,678 frt 74 kr. Ebből a lajtántuli részre 64,999,676 frt 12 kr. a magyar korona országaira pedig 27.857,003 frt 62 kr esik.

Országgyűlés.

A főrendiház ülése november 7 én.

Elnök: Mailáth György országbíró.

Jegyző: Gromon Dezső:

A kormány részéről jelen vannak: Tisza Kálmán, Wenckheim Béla br., Trefort Ágoston Szende B.

Az ülés kezdődik d. e. 11 órakor

Elnök: jelenti hogy Nyáry Sándor br., Podmaniczky László br. és Rudnyánszky Béla br. bemutatták kir. megbízó leveleiket; Fratricsevics Pongrácz a magyar testőrség főkapitánya, Zichy Domokos gr., Pálffy János gr., Batthyányi Károly gr., Nyáry Gyula br., és Kengyelác Emilian verseci g. kel. püspök felmentést kérnek.

Boöthy Algernon a képviselőház jegyzője átnyújtja a delegációba megválasztott képviselőházi tagok névsorát.

Elnök jelenti, hogy a függő államadósságok ellenőrzésére kiküldött bizottság megalakult s elnökül Zichy Henrik grófot választotta meg.

Következett a napirend: a választásfelirati javaslat tárgyalása.

Tisza Kálmán mielőtt a választásfelirat fölött az általános tárgyalás megindíttatnék, kötelességének tartja a kormány helyzetére nézve, melyet a legmagasabb trónbeszéd is megemlít, röviden nyilatkozni. Ezt megtette volna, ha felszólalás ez iránt nem is történik a házban, s hivatkozik arra, hogy a főrendiház iránti köteles tiszteletének, mióta jelenlegi helyét elfoglalja, mindanyiszor bizonyítékát adta. (Ugy van! Éljenzés.)

Ezután előadja a kormány válság indokát majd ugyanazon szavakkal, mint a képviselőházban; ki-jelenté, hogy a kormánynak egyik nemcsak általa viselt tárcánál, hanem személyes tulajdonainál fogva

is kiváló tagja előtte nyilvánítá, hogy a közbejött keleti eseményekkel összefüggő tervek folytán nem hiszi a pénzügyi rendezés műveletét folytathatni, s a pénzügyi rendezést tovább vezethetni. Szóló kijelentette a pénzügyminiszternek, hogy ily körülmények között legegyszerűbb volna a törvényhozás összehívását bevárni s annak határozatától függeszteni fel a további eljárást; e közben pedig a terheket a legszűkebb korlátok közé szorítani. Minthogy azonban erre nem sikerült a pénzügyminisztert rábírní a kormány azt hitte, hogy kötelessége lehetővé tenni azt, hogy egy új, magában teljesen konszolidált kormány alakulhasson.

A kormány lemondván, ő felsége meghallgatta az ország több jeldsfiát, kik akkép nyilatkoztak, hogy a kabinet alakítása csak az országgyűlésen nyilvánuló hangulat megismerése után lehetséges. Ez az oka, hogy a kormány ideiglenesen vezeti az ügyeket, s mint ideiglenes kormány jelent meg a főrendiház előtt. Együttal bemutatja a berlini szerződés egy példányát, ugyanazon célból, mint a képviselőházban tevő, hogy a főrendiháznak e szerződés tájékozásul és alapul szolgáljon arra, hogy a kormány külpolitikáját megítélhesse. (Éljenzés.)

Széchen Antal gr. röviden válaszolja azon helyzetet, mely a külpolitika terén beállott s melynek súlypontja a berlini szerződés létrejöttében fekszik.

Tisza Kálmán kijelenti, hogy a kormány érzi azon kötelességét, hogy a kellő felvilágosításokat megadja, ha a ház kívánja, s a menyiben kérdések merülnének fel, meg fogja adni a kellő feleletet.

Az általános vita a felirati javaslat felett befejeztetett.

A részletes vitában Prónai Dezső b. a közigazdasági kiegyezésre vonatkozó részt ki akarja hagyni a feliratból, mit azonban a ház rövid vita után nem fogadott el. Továbbá ugyancsak Prónay Dezső oly módosítványt terjesztett elő, melyben helytelenítették a kormány azon eljárása, hogy lehetlenné tette, hogy a törvényhozás Bosznia és Hercegovina megszállására nézve nyilatkozzék. Cziráki és Tisza felszólalása után ez a módosítvány elvettetett Vécsey a felirat azon szavait, melyek az okkupáció folytán felmerült szomorú tényeket említik,

az okkupációra vonatkoztatja, mi ellen Tisza tiltakozik kijelentvén, hogy nézete szerint e szavak a véráldozatra vonatkoznak. A ház helyeselte a felfogást.

Ekkép a ház a feliratot részleteiben is egyetlen irályi módosítással elfogadta

A magyar delegáció értekezlete nov. 6 án. A magyar delegáció tagjai Zsedényi Ede összehívására ma déli egy órakor a képviselőház tárgyaló termében összegyűltek a megalkulás tárgyában.

A kijelölés tekintetében a következő megállapodás jött létre.

Elnök Szilágyi József, alelnök id. Szogyéyi Marich László, háznagy Szapáry Antal gr., jegyzők Szeniczey Ödön, Zichy F. Viktor és Fiath Fer. b.

Külügyi albizottság: Erdödy S. gr. Festetics Gy. gr., Fiath F. báró, Hanyald Lajos, Meznil Viktor b. Széchen A. gr., Szécheny Imre gr., Zichy F. Bódog gr., Apponyi Alb. gr., Bánffy Béla gr., Csengery Antal, Éber Nándor, Falk Miksa, Horváth Bold., Herváth Gyula, Marsovszky Jenő, Prónay J., Simonyi Lajos b., Szapáry Gy. gr., Szilágyi Dezső, ifj. Szogyény M. László, Tisza Lajos, Tóth Vilmos, Várady Gábor, Vizsoly Gusztáv, Mihalovics Károly, Mrázovics Mátyás.

Hadügyi-albizottság Andrássy Aladár gr., Döry L. b., Földváry Lajos b., Szapáry Antal gr., id. Szogyényi László, Zichy N. gr., Bánhidy Béla b. Baross Gábor, Ernuszt Kelemen, Hegedüs S., Horváth Gy., Ivánka Imre, Kemény Kálmán b., Markus István, Missics János, Prileszky Tádé, Pulszky Ágost, Szeniczey Ödön, Tisza László, Miskatovich József.

Tengerészeti albizottság: Almásy György gr., Karácsonyi Guido gr., Vécsey József br., Zichy F. Viktor gr., Kukuljevich Iván.

Pénzügyi albizottság: Román Miron, Pejacevich L. gr., Rudics J. br., Wahrmann Mór, Wodianer Alb. br., Zsedényi Ede, Schlauch Lőrinc.

Gazdasági albizottság: Gr. Szapáry Antal, báró Wodianer Albert, gvóf Zichy-Ferraris Viktor.

Naplóbíró bizottság: br. Földváry Lajos, br. Rudics József, Missics János, Kukuljevich Iván, b. Kemény Kálmán Szeniczey Ödön.

A magyar delegáció első ülését holnap d. u. 6 órakor tartja a főrendiház termében. Korelnök Zsedényi Ede, korjegyző Baross G. lesz.

A delegáció fogadtatására ő felsége által vasárnap d. e. 11 órája tüzetett ki. És pedig 11 órakor a német s 12 órakor a magyar delegáció tagjai fogadtatnak.

Politikai hírek a külföldről.

Hercegovina és bosznia politikai beosztása.

I. Szerajevói kerület a következő járásokkal: 1. Szerajevo. 2. Fojnica expositurákkal Busovácában és Krecsóban. 3. Rogatica. 4. Kladanj. 5. Visegrad. 6. Csajnica expositurával Gorazdában. 7. Visoko expositurával Varesban.

II. Travnik kerület a következő járásokkal: 8. Travnik expositurával Zenicában. 9. Jajca expositurákkal Gjölhissar (Jezuaó), Vacar, Skender, Vacuf városokban. 10. Dolnji Vakuf expositurákkal Bugojno, Gomji Vakuf Kupresz helyeken. 11. Prozor. 12. Livno. 13. Glamocs. 14. Duvno.

III. Banyaluka kerület a következő járásokkal: 15. Banyaluka expositurával Prnjevorban. 16. Gradiska expositurával Orahevoában. 17. Tesanj expositurával Dobojban. 18. Dervent expositurával Bródban. 19. Zepce.

IV. Bihács kerület a következő járásokkal: 20. Bihács. 21. Novoselo. 22. Ostrovác. 23. Kostajnica. 24. Majdan. 25. Prjedor expositurával Kozaracban. 26. Krupa expositurával Bucimban. 27. Kljucs.

V. Zvorniki kerület a következő járásokkal: 28. Tuzla expositurával Tuzla Gorujában. 29. Breska 3°. Bjelina expositurákkal Fanjában és Brezovo-pokjében. 31. Zvornik. 32. Srebrnica. 33. Vlasemica. 34. Maglaj 35. Gracsanica. 36. Orasje expositurával Samacban. 37. Gradacac expositurával Modricsban.

VI. Mostar kerület a következő járásokkal: 38. Mostar. 39. Trebinje expositurákkal Korjenicban és Sutturiban. 40. Ljubuska. 41. Pocsitelj expositurával Gabellaban. 42. Konjica. 43. Stolatz. 44. Ljubinje. 45. Gacsko. 46. Nevesinje. 47. Forca.

Vegyes hírek a fővárosból.

Király ő felsége a megszállt tartományok részére általános kegyelmet adott. Az erre vonatkozó legfelsőbb elhatározás közelebb hirdettetik ki Bosznia és Hercegovina lakosainak.

Király ő felsége legközelebb a következő községeknek adott segély-magánpénztárából: Babocsa tűzkárosult lakosainak ötszáz forintot. Valaszabélának a kath. templom és iskola építéséhez kétszázat, a simonyi izraelita hitközségnek szintén a templom és iskola építéséhez százat, az altorjai kath. templomnak ergona szerzésére ötven forintot.

A főrendi ház mult szerdán elkezdte és be is végezte a felirati vitát. Előbb Tisza Kálmán nyilatkozott a kormány válságáról, elmondva ezuttal is, hogy a pénzügyminiszter az okkupáció költségei által megzavarva látván az országos háztartásra

vonatkozó terveit, lemondott s ez maga után vonta az egész kormány lemondását. Egyszersmind Tisza K. a berlini szerződést is előterjeszté. Az általános tárgyalásban csupán gr. Szécsen Antal vett részt, örömet fejezve ki a fölött, hogy első alkalmasban a vérendszert oly jónak bizonyult be és hogy a ház egyik tagja (gr. Szapáry László) első sorban vett részt a monarchia katonai sikerének biztosításában. (Általános éljenzés fejezte ki a főrendiek hasonló örömet.) Szécsen szerint: a törvényhozásnak kétségtelen joga közvetlen befolyást gyakorolni a külügyi kérdések legcélszerűbben vitathatók meg ott, hol a külügyminiszter felvilágosítással szolgálhat, a delegációk előtt. A területi nagyobodást Szécsen nem helyteleníti föltétlenül s e kérdésnél nem a nemzeti, hanem a hatalmi szempontból indul ki. A megszállás eredményeit illetőleg pedig. nézetét felfüggeszti addig, míg részletes felvilágosítások fekszenek előtte. A részletes vitában b. Prónay Dezső ajánlott némi módosítást, de a ház majdnem változatlanul fogadta el a javaslatot. Végül b. Vay Miklós feszórlására fölkérték a ház elnökét, hogy a királyné nevenapján tolmácsolja ő felsége előtt a főrendek hódolatteljes üdvözlését.

A budapesti tűzoltók által a mozgósítottak családjai s a sebesültek javára adott diszeladás 1355 ft. 70 krt. jövedelmezett, mely összeg a honvédelmi miniszternek adatott át.

A szabadelvű kör igazgatója, Móricz Pál levelet intézett Coronini grófhhoz abban a kör helyiségeit az osztrák delegátusok rendelkezésére bocsátva.

Renz cirkustulajdonos megbízottat küldött a fővárosba, hogy az állandó cirkus-épület telke iránt a tanácsal alkudozzék.

A nemzeti muzeum azon törekedik, hogy megkaphassa ama régi többnyire 16. és 17-dik századi magyar nyomtatványokat, melyek az ő könyvtárából hiányoznak, míg ellenben kolostorok, tanintézetek s magánosok gyűjteményében megvannak. E végett többfelé tett lépést. Első volt a hazafias szellemű kegyes rend, ki a felhívásra rögtön kijelenté, hogy a könyvtáraiban található régi magyar nyomtatványokat ajándékképpen átengedi. A bécsi Theresianum igazgatósága is késznek nyilatkozott az ott lévő 16-dik századi 12 magyar nyomtatványt, (többnyire unikumot) csere utján muzeumunk birtokába juttatni.

A budai kir. várpalotában mult csütörtökön kihallgatás volt, s vagy nyolcvan személy jelentkezett, köztük Szapáry László gr. altábornagy.

— Oh igen; ön említté a feketébe öltö-
tem neki.
— Anyjáról? Nem. Ezt éppen nem említté.
hu. Önök azonban anyámról beszéltek.
remélek semmi jót. Egész életem csak azt bizo-
volt, mint amilyenek reméltem. Most már nem
halványult és szíve elszorult. — Jól van, oly férfi
— Atyám! — dörögte Harry, miközben el-
— Az ön atyja volt.
— Nem, azt nem tudom.
— O megölné önt! Tehát nem tudja, hogy
ki volt ő?
— O megölné önt! Tehát nem tudja, hogy
nel beszél, engem megölné.
nem tart, azt mondván, hogy az a férfi, ki ön
is találtam volna azokat, ha az öreg Davy vissza-
ba, hogy elvegyem a papírokat. Valószínűleg meg-
lottam, amit önök beszéltek, s beírtam a ház-
tutaknak, kik a csapathoz tartoztak. Mindent hat-
— En is a szímben voltam, egyike valék a
— Igen, arra az estére jól emlékszem, de —
Latty nagy szemet merszett.
látkozott önnel.
akkor este, midőn egy ut odakünn a szímben ta-
a műlovarokra, kik hat évvel ezelőtt itt voltak,
lemelenséget okozni. Bizonyára emlékezni fog ön
nem szándékom önnek mrs. Dawlish valami kel-
— Remélem, — szölt Harry, — azonban
szecsapra — most minden napvilágra jó.
— Ah, ismerem! — kiálta a nő, kezelt ősz-
nel anyámról beszélni.
a dolgot. Neve Chauntry Harry s szerencsék ön-

— 103 —

— 110 —

Ma éjjel? Nézd csak mily magas a hó az uton s
még mindig havazik? Eltévedsz vagy megfagysz.
— Nos? mi közöd van hozzá? — kiáltá
Dawlish Márk elvadult hangon. Ha elvesztem
tied a vendéglő.
Eme szavakkal kiment, s csakhamar eltűnt
a hóban.
Tizenegy óraker minden elcsöndesült.
A zárt kísértetes vendéglőben mindenki
aludt.
Épen midőn egyet ütött az óra, jött egy
férfi, a hátsó oldalon suhanva keresztül a havon,
s zsebéből kulcsot véve elő, s nyitogatni kezdé a
hátsó ajtót.
Ez a férfi Dawlish Mark volt.
— Most nyugalmat fogok magamnak sze-
rezni — szölt magában, miközben a makacsodó
zarat fölnyitásra kényszeríté. — Senki sem fog
valamit kicseveghetni, ha kioltom mindeniknek
élete világát. Ez az átkozott fiatal Chauntry so-
kat tud, s az ördög vigyen el engem ha Latty
titokban nem az ő részén van.

— Mrs. Dawlish, — szölt, — minthogy ke-
vés időnk van, nem akarom hosszasan kerülgetni
hangjától is.
kezdte magát érezni, s majdnem irtódzott saját
s figyelve visszatétkintett. Harry kényelmetlenül
A nő eliszonyodott, midőn ezeket mondta,
retelm, ha semmit sem tudnék azokról.
Folytonosan fél, hogy kifeeségem titkait. Ah, sze-
megőni, ha önnel titkos beszélgetésben talál.
Akkora bizonyosan részeg lesz, s képes engem
szölt a nő, — mert féljem kilenc óraker hazajö.
— Nem sok időnk van a beszélgetésre, —
személy.
anyira, hogy alig hitte, mikép ez még ugyanaaz a
lőné, kire Harry gyermekkorából emlékezett,
egy repülve, egészen máskép, mint az a vendég-
belépett a vendégfogadó, de oly zajtalanul és mint-
egészen fölvidult. Amint az étkezéssel elkészült,
húst megeve s egy üveg erős sört megitott,
dégítől, s amint Harry egy tisztelegés darab-
pen nem lehetett volna vágni a kísértetes ven-
A vacsora anyira táplálónak bizonyult, hogy
deze, hogy mit parancsol az ifju ur.
szappannal, észrevehetetlen vízben, miközben ker-
megélt. Azután megmosta kezét láthatatlan
piszkálta a tüzet, mintha felt volna, hogy újat
ide-oda lépegetve, megfeszítogatta a lámpákat, fel-
Nemsokára belépett a pincer, s szótlanul
zel levő tiz mellé.
szén világítva türes volt; itt leült a kálváshoz kö-
vendégszobába, mely homokkal beszóva, s égé-

— 102 —

— 95 —

Egyszerre minden reménye megsemmisülni
látszott a vidám, örvendetes életre, melyhez esz-
telenül férje halála által vélt juthatni.
Azonban sikerült önmagán uralkodni, s ke-
délyhullámzását eltitkolni, mely szeméből ra-
gyoghatot volna elő, ha azt le nem süti s a kan-
dalló tüzének parázsára nem szegezi.
Mindazáltal heves hangon válaszolt:
— Nincs pénzem.
— Ez mind amit mondani akarsz nekem?
— kérdé Blithedale Robert.
— Igen, nem adhatok, vagy nem ígérhe-
tek olyat, ami nekem nincs.
— Ugy tehát magamnak kell vennem. Az a
szekrény ott, úgy látszik megérdemli, hogy egy
pillantást vessek belé.
E szavakkal Robert hegyes feszltő vasat
huzott ki zsebéből a butordarabhoz közeledett.
Bella dühös tekintettel nézett reá, bár szí-
vében a félelem is helyet foglalt.
Hirtelen, amint az engedő zár első zaja fü-
lét érinté, valami jutott eszébe. A gondolat gyo-
saságával kinyújtotta kezét, megnyitotta asztala
egyik fiókját, s pisztolyt vett ki.
Ekkor fölemelkedett és célzott.
Azt azonban nem gondolta meg, hogy a
szekrény fölött tükör állott.
Egyébre nem gondolt, mint arra, hogy mily
alkalmas az a pillanat gyilkosság végbevitelére, s
mily valószínű történetet mesélhet el a vakmerő
rablóról s kétségbeesett küzdelméről.
Robert azonban látta őt.

— Igen, éhes vagyok. Küldje be a legjobb vacsorát.

— Most nyolcra jár, — szölte elgondolkozva, — férjem kilevekor visszatér. A fuvarosok befogják lovait s a ház nemesokára beszélhet ön velem, ha valami fontos közlendője van. Ha vacsorálni akar mondja meg ön, majd be fogom küldeni a vacsorát.

— Azt nem tudom. Midőn a pohár meg volt, de azóta voltak még egy vagy két izben itt volt, de azóta nem látam többé. De hallga! Valaki jó. Hallom Mark hangját. Gyorsan távozzon kell, különben megöl.

— Azt nem tudom. Midőn a pohár meg volt, de azóta voltak még egy vagy két izben itt volt, de azóta nem látam többé. De hallga! Valaki jó. Hallom Mark hangját. Gyorsan távozzon kell, különben megöl.

— Azt nem tudom. Midőn a pohár meg volt, de azóta voltak még egy vagy két izben itt volt, de azóta nem látam többé. De hallga! Valaki jó. Hallom Mark hangját. Gyorsan távozzon kell, különben megöl.

— Azt nem tudom. Midőn a pohár meg volt, de azóta voltak még egy vagy két izben itt volt, de azóta nem látam többé. De hallga! Valaki jó. Hallom Mark hangját. Gyorsan távozzon kell, különben megöl.

— Azt nem tudom. Midőn a pohár meg volt, de azóta voltak még egy vagy két izben itt volt, de azóta nem látam többé. De hallga! Valaki jó. Hallom Mark hangját. Gyorsan távozzon kell, különben megöl.

— 101 —

— 96 —

Midőn épen a szekrény felső lapját feszíté jól, látta a tükörben lady Bella eltorzult arcát, s kinyújtott karját a gyilkos fegyverrel.

Gyorsan megfordult, kiüté kezéből a pisztolyt, rárohant és erősen torkon ragadá.

— Orgyilkosnő! — kiáltá — ez másodszer történik. Kinél most a hatalom? Ki gátol most engem abban, hogy véget vessék elvetemült életednek? Ki akadályozhatja meg, hogy szépségédet örökre megsemmisítsem, s sir Tracynak meg ne mondjam, hogy egy orgyilkos és házasságtörő asszonyt bélyegeztem meg? Hah! térdre borulsz előttem? Várj, pár pillanat múlva sir Tracy előtt fogsz térdreborulni.

— Ó, nem, nem, az ég nevére nem, légy irgalmas irántam.

— Irgalmas? — ismétlé Robert; — voltál e te irgalmas irányomban? Mily irgalmat vagy részvétet tanusítottál gyermeked irányában, ki a szegények temetőjében nyugszik, míg fattyad itt bőségben él. Azért én sem leszek most irgalommal hozzád.

— Ó, mégis, könyörgök előtted! Lépteket hallok. Sir Tracy jöhet. Vedd a pénzt — itt van bankjegyekben — de menj az isten irgalmára menj.

Most azonban föléledt Blithedale birvágya. Szegénységére gondolt, segélytelen állapotára, s arra, hogy ha lady Bellát most romlásba taszítaná, az reá nézve még nagyon korán lenne, hogy abból dus hasznot merítsen.

Gondolkozott.

— Azt nem tudom. Midőn a pohár meg volt, de azóta voltak még egy vagy két izben itt volt, de azóta nem látam többé. De hallga! Valaki jó. Hallom Mark hangját. Gyorsan távozzon kell, különben megöl.

— Azt nem tudom. Midőn a pohár meg volt, de azóta voltak még egy vagy két izben itt volt, de azóta nem látam többé. De hallga! Valaki jó. Hallom Mark hangját. Gyorsan távozzon kell, különben megöl.

— Azt nem tudom. Midőn a pohár meg volt, de azóta voltak még egy vagy két izben itt volt, de azóta nem látam többé. De hallga! Valaki jó. Hallom Mark hangját. Gyorsan távozzon kell, különben megöl.

— Azt nem tudom. Midőn a pohár meg volt, de azóta voltak még egy vagy két izben itt volt, de azóta nem látam többé. De hallga! Valaki jó. Hallom Mark hangját. Gyorsan távozzon kell, különben megöl.

— Azt nem tudom. Midőn a pohár meg volt, de azóta voltak még egy vagy két izben itt volt, de azóta nem látam többé. De hallga! Valaki jó. Hallom Mark hangját. Gyorsan távozzon kell, különben megöl.

— Azt nem tudom. Midőn a pohár meg volt, de azóta voltak még egy vagy két izben itt volt, de azóta nem látam többé. De hallga! Valaki jó. Hallom Mark hangját. Gyorsan távozzon kell, különben megöl.

— Azt nem tudom. Midőn a pohár meg volt, de azóta voltak még egy vagy két izben itt volt, de azóta nem látam többé. De hallga! Valaki jó. Hallom Mark hangját. Gyorsan távozzon kell, különben megöl.

— Azt nem tudom. Midőn a pohár meg volt, de azóta voltak még egy vagy két izben itt volt, de azóta nem látam többé. De hallga! Valaki jó. Hallom Mark hangját. Gyorsan távozzon kell, különben megöl.

— Azt nem tudom. Midőn a pohár meg volt, de azóta voltak még egy vagy két izben itt volt, de azóta nem látam többé. De hallga! Valaki jó. Hallom Mark hangját. Gyorsan távozzon kell, különben megöl.

— 104 —

— 109 —

A nap nyugodtan eltelt.

Midőn Dawlish Mark a szobát elhagyta, azonnal a bormérőbe ment, s elkezdett jól inni, miközben ismételve nyilváníta, hogy Wolverhamptonba megy, s ott marad másnap reggelig.

Öt óra felé azonban mély álomba merült.

Harry terveinek kivitele ezáltal jelentékenyen akadályozva volt.

Ismételve megkísérlé beszédbe elegyedni Dawlish Lattyval, de hasztalan.

A nő csak fejét rázta, vagy alvó férjére mutatott.

Egyszer azonban, midőn az est beköszöntött, remegő tekintettel áthajolva a mérő asztalra, dörmögé:

— Mr. Chantry, férjem ma hallott valamit sir Felixről. Iszonyu részeg, s ilyenkor nem lehet benne bizni. Ön legjobban teend ha távozik.

— Oh én nem félek, — viszonzá Harry. — Maradok. El fogja magát árulni, mielőtt távozom.

Lassankint beállt az éj.

Sötét, iszonyú éj volt, a hó nagy és sűrű gomolyokban esett. Tíz óra felé, midőn Harry, várakozásaiban csalódva szobájába tért, Dawlish Mark fölkelt egy pohár hideg vizet ivott, kabátját felölté, s kalapját fejére téve az ajtó felé irányá lépteit.

— Hová akarsz menni Mark? kérdé neje aggódva.

Wolverhamptonba — volt a dörmögő válasz.

— Wolverhamptonba? — kiáltá a nő —

Latty adott, amit kért, s azlan alkalmat ta-
 látva, kisorsol, s ujbol abbr a szobaba ment, hol
 Harry ült.
 — Sir, — mondta — legyen szives lehető-
 leg gyorsan szobájába menni. Féjtem ittás és
 mindenféle bolondságokat beszél össze-vissza. Ha
 zyanitná, hogy ön hallotta őt, bizonyu jelenetet
 kellene megemlítenünk.
 — Jó, — viszonzá Harry, — megteszem, a
 mit ön mond, azonban abban legyen bizonyos
 hogy az ittás ember szavaira semmi súlyt nem
 fektetek. Tehát ne féljen semmit, jó gy!
 Másnap reggel kinyitathatkozta, hogy a kö-
 vetkező gyt is ott akarja toltetni, s reggelizés után
 szülőháza felé indult.
 Ott állt a régi ház, még mindig egészen
 olyan volt, mint amilyennek hat évvel előbb, azon-
 a vezetes estén, midőn Lorenzo cirkusát pillan-
 totta meg, csak hogy most barátságosabb és lak-
 hatóbbnak látszott.
 Nyilvánvaló volt, hogy a Chauntry-Houseban
 most fényes lakatok. A nagy fekete tabla a "bér-
 beadó" felirassal ellátott, a kert lugasai rendezve
 voltak, a virágok kevésbé vadon nőttek, a függő-
 nyok és ablakok meg voltak tisztogatva, s a ház
 befestése újítottnak látszott.
 — Ki lakik itt? — kérte Harry egy arra
 elhaladó földművesestől.
 A kérdezett állva maradt s fejét rázta, mint
 ha a kérdésre nem lehetne oly könnyen válaszol-
 ni. Bojára támaszkodva, komoly arccal őtöött.
 — Hogy ki az az egyen, ki ebben a házban

tart számot, mert nincs szándékom magamat ki-
 üzetni a bérletből.

— Hallom amit ön mond, — viszonzá, ki-
 nek hirtelen valami gondolat támadt, nyugodtan ;
 — de csak azt látom, hogy ön nagy tévedésben
 van. Azért jöttem ide, hogy egy öreg embert,
 hajdani múlovert s egy leánykát fölkeressek, kik
 pár év előtt itt voltak s irányomban igen nagy
 járágot és szivességet tanúsítottak. Ezeknek sem-
 mi érdekük a birtokban, valamint, nekem sincs.
 Ha ezt a két egyént s anyámat feltalálom, meg
 leszek elégedve.

— Ah, ostobaság, ezt jobban tudom én.
 Minden esetre azonban holnap nem akarom önt,
 házamban látni, s ennél fogva ön azt mielőbb
 elfogja hagyni.

Harry kissé előre hajolva szólt:

— Ha valamint tanácsolhatok önnek, mr.
 Dawlish, ne mondjon sokat. Gondolja meg, hogy
 előbb-utóbb bérbeadója lehetek önnek, s ha ez
 megtörtént, első dolgom leendő kinyomozni, hogy
 mit tettek Johnson bérlővel, kinek kocsiját ön
 mindig hallja zörögni.

Dawlish Mark felugrott. Szája kitátva, arca
 s ajka halvány volt, vérrel befutott szeme fény-
 lett s kezével zubbonya belső zsebében keresett
 valamit, talán elrejtett fegyvert.

Amint azonban Harry nyugodt tekintetével
 találkozott, az ajtó felé suhant.

— Ön bolond, s a mellett még csaló is, —
 dörmögé — miért is nem akarok tovább vitat-
 kozni önnel.

kahangát nem találván föl, nőül veszi az ő leányát
 ki ekkép baronéva leendő.
 Harry azonban a legjobb reményektől el-
 telve indult újára a Wolverhamptonba érkezte-
 kor azonnal megkezdé a kutatásokat.
 Azonban senkisémm tudott neki fölvilágítást
 adni.
 Lorenzo társulata megint ott volt, de a bo-
 hóc neve Chuk volt s az "égy" hogy csillagga"
 cillint.
 Ezt tudta Harry; azonban természetesen
 azt hitte, hogy Davy és unokahuga talán később
 ismét csatlakoztak a művészársasághoz.
 Most a bányászokhoz ment, ezek azonban
 amaz gy óta, midőn őket a két gonosztevő a mo-
 csár-földön üldözték, nem mutatták többé ma-
 gukat.
 Felhívásokat, bocsátott közre a helyi la-
 pokban, s a "Times"-ban, de választ nem
 kapott.
 Kimerítve a nyomozásokban, Harry most a
 "Kocsis pihenője" című vendéglőbe ment, abban
 a véleményben, hogy Dawlish Marktól valami új-
 mutatást nyerve, a vadon tömkelegben felhalálja
 az összekötő utat a jelen, s a múlt között.
 Minden más időben, midőn még hatatárb s
 a benyomások iránt fogékonyabb volt, iródozott volna
 arra a helyre menni, melyhez oly sajátos em-
 lékek fűződtek, s nehezen jutott volna eszébe,
 hogy ott egy éjtel töltösz.
 Még most is, hogy az életben oly sok min-
 denen keresztül ment, nem igen kellémes volt a

Mig így határozatlanul állt, hallatszottak sir
 Tracy lassu léptei a folyosón.

— Hah, sir Tracy jó valóban! — kiáltá
 Bella, forró kezét homlokára szóritva s Blithe-
 dale lábaihoz borulva. — Menj vedd a pénzt —
 jöj ismét és végy többet, tedd azt amit akarsz, de
 hagyj el, amig idő van reá.

Hosszas gondolkozásról most nem lehetett
 szó. Egy perc alatt beléphet a baronet.

Robert tehát felmarkolta a bankjegyeket s
 lépteit az ajtónak irányzá.

— Ezuttal megyek; azonban ne hidd, hogy
 megszabadultál tőlem, vagy hogy utósó lehellete-
 mig megboesáthatok neked. Reszke-s és félj, min-
 den idegen lépés az enyém lehet.

E szavakkal kinyitá az ablakot s azon ke-
 resztül kiugrott, miközben az ajtót feldönté.

Amint künn volt, lépett be a baronet s
 Bella tárt karokkal sietett elébe. Egyik kezében
 a pisztolyt tartá, melyet ismét felkapott a földről,
 s most férjének nyujtott.

— Rabló volt itt! — kiáltá. Engem durvá-
 megsértett, s ebből a szekrényből egy csomó
 bankjegyet elvitt. Hah, nézd, ott fut, szorosan a
 gesztenye fasor mellett a havon. Neked biztosab-
 b kezed van, mint nekem — lödd le.

A hü kutya. Mikor az Eszte-czred átlépte Bosznia határát, egy nagy fekete kutya csatlakozott hozzá s nem hagyta el többé. Ott volt minden ütközetben a katonákkal s haza is hozták magukkal. Az Eszték egyik századosa tartja.

Sir Elliot, bécsi angol követ holnap érkezik a fővárosba. Blumer orosz főkonzul pedig a napokban távozik innen, végleg.

Tisza Kálmán miniszterelnök a delegátusok s a diplomácia Budapesten időző tagjai tiszteletére estélyt fog adni.

Irók és művészek tervezik, hogy Zichy Mihálynak Párisba üdvözlő iratot küldenek.

Király ő felsége a delegátusokat ma fogadandja.

Az egyetemi dalegylet e hó 16-dikán tartja estélyét a sebesültek javára, a „Hungária“ dísztermében. Házi asszony Kármán Lajosné urhölgy lesz. A hangverseny közre fognak működni Losonczy Antalné szül. Kulluncsics urhölgy, a Batizfalvy nővérek, Csik Ludmilla és Szongoth Ilona kisasszonyok. — Az egyetemi olvasó kör e hó közepe táján szintén rendez estélyt a harctérről visszatért egyetemi polgárok üdvözlésére.

A történelmi társulat, mely egy hó alatt ismét harminc évdijas taggal szaporodott, elhatározta hogy jövő nyári vándorgyűlését Erdélyben tartja: Segesvárt és Marosvásárhelyt. E társulatnak többi közt van egy lelkes nőpártolója is: Bai Ilona urhölgy Debrecenben, ki megint száz forintot küldött, mint a részéről e társulatnak szánt kétezer forint tüke kamatát.

A közös hadügyminiszter Bylandt gróf a delegátusok körében öröndetes adatokat beszél. Azt mondja, hogy a boszniai és hercegovinai elvesztés jóval kisebb, mint hitték. A halottak, sebesültek és elvesztettek száma, az eddigi összeállítás szerint még nincs ötezer. De annál több a beteg katona. Huszezer katona fekszik a kórházakban.

A műcsarnokban Makart egy új műve látható: a gróf Zichy Edmund arcképe. Továbbá Bara Thaddeustól egy életnagyságfölkötti Deák-mellszobor. Ki van állítva az az aranynyal ezüsttel, zománcal ékített album is, melyet a világtárlat budapesti kiállító adtak gr. Szapáry Gyulának; ez valódi könyvkötési mestermű.

Fogadtatás az udvarnál. A budai várpalota Dunára néző ablaksorai hétfőn este hét órakor már fényesen ki voltak világítva. Fél óra múlva egymást érték a lánchídon átbogó kocsik. Az előtermekben gyűltek össze a vendégek, kik — élükön a kormányelőkkel, — nyolc óra tájban léptek a fogadó terembe. A miniszterek, a gyászoló Trefortot ki-

véve, mind ott voltak, főpapok, főurak, tábornokok, magasrangú tisztviselők teljes díszben — összesen vagy negyedfélszázan. Egy negyed kilenc után háromszori kopogásra feltárltak a belső termek ajtai s megjelent a királyné szűkszabású, hosszú uszályu szürkés lilaszín selyem ruhában, fehér csipkével díszítve, fején rubinnal vegyes gyémánt diadémnal, nyakán hasonló ékkel s karján hasonló pereccel. — Vele jöttek: Kotild főhercegnő fehér selyem ruhában, piros szalagokkal díszítve, bal vállán piros csokorral s pompás brilliant fejdísszel; id. gróf Károlyi Istvánné, ki az udvarmesternő tisztet teljesíté, sötét lilaszín ruhában, s gróf Festetics Mária udvarhölgy perfect izlésű világos vadgalamszín öltözékben. A király pedig József főherceggel, mindketten magyar tábornoki ruhában, b. Mondel főhadsegéddel és a szárnysegéddel lépett be. Szolgálattevő kamarás gr. Karácsonyi Guidó volt. A király először is Tisza Kálmánnal társalgott, aztán báró Edelsheimmal, Mailáth Györggyel és Ghyecz Kálmánnal, Haynald érsekkel. Megszólított több ismert képviselőt, köztük Zsedényit s gr. Lónyay Menyhértet. Falk Miksát s a hadnagyi egyenruhájukban megjelent Pulszky Ágostot és Szerb Györgyöt. Vécey Tamáshoz fordulva, ő felsége megdicsérte a harctéri szolgálatra behívott egy évet önkénytesek magatartását. „Igaz — ugy mond — hogy sokat kellett szenvedniök nélkülözést tűrniök, de elismerésméltó kitartással, katonás szívósággal tűrték. A királyné először is gr. Andrássy Gyulát szólítá meg, kezét nyujtva neki, melyet a gróf. (ki magyar tábornoki egyenruhát viselt) hódolattal csókolt meg. A felséges asszony többekkel, köztük b. Simoryi Lajossal társalgott. A pesti vadászatokról, e főkedyteléséről igen örömet beszélt. Részint ülve, részint állva társalgott, Szilávy Józseffel hosszabban. P. Nopcsa főudvarmester több képviselőt mutatott be, köztük Boér Antal korelnököt s egy pár fiatal korjegyzőt. Mig ő felségeik derült hangulatban társalognak a három melléktérben is népes és zajos lett. Egyikben thea volt mindenféle süteménnyel, s a másikban hideg sülték, pezsgő és bordeauxi. A királyi pár tíz óra után vonult vissza a belső termekbe s a fényes vendégsereg oszlani kezdett.

Hymen.

Herczfeld Luiza. k. a. és dr. Cunterstein József esküvője ma délután 3 órakor lesz a dohány utcai izraelita templomban.

Barber Ida kisasszonyt, Barber

János helybeli nagykereskedő leányát eljegyezte **Skovrán Miksa** nagyiparos,

Óreglakon ma vasárnap fényes esküvő lesz. Báró Fiáth Pál a veszprémi főispán fia, vezeti oltárhez **Jankovich** kisasszonyt, a somogyi főispán kedves leányát.

Bonyhádon. Perczel Dezső tolnamegyei alispán (a volt miniszter fia) m. hó 23-án vezette oltárhoz **Perczel Juliska** kisasszonyt, Perczel Mór tábornok kedves leányát: fényes néznép volt jelen a az esketést Dulánszki püspök végezte.

Cegléden **Sánta Olga** kisasszonyt eljegyezte dr. **Tassypál** kecskeméti jogtanár.

Dr. Frank Miksa mező kerestesi fiatal orvos eljegyezte mezőkövesdi közszeretben álló orvos **Dr. Glück Miksa** kedves leányát **Glück Irén** kisasszonyt.

Hlr szerint november 3-án leend ifju gróf **Althan Sándor** menyegzője **Csepini Adamovics** Irma kisasszonynyal Eszéken.

† Halálozások.

Gr. Dessewffy Egyedné Ürményi Ágotha folyó hó 4-én a borsodmegyei Varsán meghalt.

B. Pongrácz István cs. kir. kamarás honvédezeres és dandárparancsnok neje **Pákozdy Róza** hosszas szenvedés után folyó hó 6-án Besztercebányán meghalt.

Idősb Jámbor Endre szabómester mult vasárnap este 57 éves korában elhunyt.

Csernák Béla budapesti törvényszéki elnök öt éves kedves leánykája **Hilda** meghalt s a mult kedden temették el.

Szegeden **Reitzer Jakab**, az izr iskolabizottság derék elnöke, munkás, tevékeny férju elhunyt.

Morvay Pálné Abonyi Vilma asszony élete 36. évében 8. Orosziban jobblétre szenderült.

Rakovszky Szerena fővárosi tanítónő mult pénteken meghalt 27 éves korában.

Vegyes hírek a vidékről.

Ringelsheim altábornagy tiszteletére N.Szebenben bucsú lakomát rendeztek a „Római császár“ című fogadóban, melyet 230 személy vett részt.

A dunántuli ref. egyházkerület közelebbi közgyűlésén **Molnár Béla** ügyvéd azt a közhelyesséssel fogadott indítványt tette, hogy a debreceni főiskolák protestans egyetemé emeltették, s az ez irányban tendő további lépésekkel **Pap Gábor** püspök, komáromi lelkész s még két társa bizatott meg.

Makón folyó hó 20-án választá-

nak országgyűlési képviselőt, eddig Széll György ügyvéd a jelölt.

Déván az őszi enyh sége folytán már másodtermésű málnát, s epret almát szedtek.

Nagy Kanizsán dr. Freund Zsigmond ügyvéd, több levelet hagyott hátra, mult vasárnap este föbelőtte magát.

Orosz József nagyváradai polgár fia ki a 36. gyalogezredben szolgált, szeptember 20 dikán Szerajevóban szerencsétlenül járt. Ő mestere kit kevéssel azelőtt hadnagyi rangjától megfosztottak s a bevésárláskor elkövetett hiba miatt keményen megdorgálta, mire ő sértőleg felelt, mire ő sértőleg felevén vissza, a feldühödött őrmester agyonlőtte. Utóbbi aztán megszökött az ezredtől.

Pécs Bertalanfy tisztviselő egy városi hivatalnokkál tíz forint fölöött pörle keveredve, hilelezője lakására tört s e szavakkal: „Ne higgy oly gyávának, hogy nem merlek agyonlőni“, pisztolyt akart rá sütni, de ez csütörtököt mondott, mire a szerencsétlen kirohant a folyosóra s meglőtte magát.

Kemenes-Högyész (Vasmegeye.) „Olvasó kör“ alakult okt. 1-én. Az összes intelligencia, valamint a gazda közönség és az ifjuság nagyobb része is beiratta magát, eddig 7-féle lap jelen meg. Adja az ég, hogy e hasznos és üdvös kör, soha ne is bomoljon fel; sőt példával szolgáljon más községeknek is,

Rablógyilkossági kísérlet Kolozsvárott. A M. Polgár beszéli: Nov. 4-én déltájban özvegy Csekéné asszony ki sétatérutcai házában, teljes visszavonultságban él egyedül magára kétségbeesve segínyt kiáltozott, miközben a házból egy ember menekült ki. A kik a zajra elősiettek, özvegy Csekéné asszonyt, ki már 74 éves vérében találták. A menyire felvilágosításokat tudott adni, egy borbélylegény támadta meg, ki azon ürügy alatt jutott be hozzá, hogy egy kis bolthelyiséget akart tőle kibérelni. Csekéné asszony kijelenté, hogy a boltot még nem lehet kivenni, mert a megelőző bérlőnek még butordarabjai vannak benne. A borbély erre a kulesot kérte, hogy legalább megtekintse a helyiséget. Csekéné visszautasítá, s beindult a belső szobába. Ekkor a tettes hátulról — állítólag egy boxerrel olyat sujtott a Csekéné fejére, hogy az lerogyott. A segélykiáltásra berohanók a tettest nem látták, de a rendőrség gyorsan nyomozásához kezdett. A gyanuba forgott borbélyt keresték, s nemsokára a városi dologházban, hová haját vágni ment — fel is találták. A vizsgáló bíróság e közben szintén megjelent. Az elfogott borbélyt harmadmagával szembesítették Csekénével, ki a három alak közül

a leghatározottabban rámutatott az elfogatra ki azonban a leghatározottabban mindent tagad. — Csekéné azon kérdésre, hogy a tettes elvitte e valamijét, vagy követelt-e pénzt, azt állítja hogy nem hiányzik semmije s a tettes tőle pénzt nem követelt. Az elfogott borbélylegény m. vásárhelyi illetőségű s Ros Józsefnek hívják; átadatott a törvényszéknek. Csekéné asszony fején őt seb van egy sorban, melyek közül kettő életveszélyes.

Vegyes hírek a külföldről.

Szerajevói mvhamedánok nagybárá bégék és agák, 449 frtot gyűjtöttek maguk közt a mi sebesültjeink, beteg katonáink részére.

Sir Ali, az afgán emir, joggal bír az írói névhez is, mert Robinson Crusoe-t perzsa nyelvre fordította le.

A párisi köztárlat összes jövedelme 12,621,908 frank, míg az 1867 diké csak 9,645,417 frankot jövedelmezett.

Az olasz királyi párt, a városokban lelkesülten fogadják; de az gyanús, hogy Florenceben száznál több internationalistát be kellett fogni s külföldre elővigyázati rendszabályokat foganosítani.

Trikupis új görög kormánya egy napos uralkodása után megbukott; a házat el akarta napolni s a törkvésében kilenc szónyi kisebbségben maradt; most már ismét az e napokban megbukott Kumunduros bizatott meg új kabinet alakításával.

Berlin és Páris börzében az orosz állampapírok nagyon alászálltak Oroszország kölcsönkötési kísérleteinek teljes meghiúsulása miatt.

A svéd trónörökös déli Olaszországban fogja fölteni a telet.

Bárá Philippovis főparancsnok hivatalosan kérte ő felségét, hogy mentse fel ez állásától s helyezze vissza prágába. A feladatot, ugymond, — mely eléje tüzetett, megoldotta s most már a főparancsnokság feloszlatható s kevésbé költséges katonai hatóság állítható fel. Tehát a főparancsnokot a takarékosság szempontja vezeti, a mi általános elismeréssel fog találkozni. Javaslatát bizonyára ő felsége is elfogadja.

Fra Grgo Martics. Ez a neve a bosnyákok egyetlenegy költőjének ki Szerajevóban lakik, az ottani kath. hitközség feje évek óta azon működik, hogy Bosznia a mi monarchiánkhoz esatoltassék. A „Pesti Napló“ haretéri tudósít ja meglátogatta őt Szerajevóban, a „Latinik“ban, a hol lakik. európai izléssel butorozott lakásban, hol a mahagoni fából készült íróasztal írományokkal, a fekete etagére hírlapokkal s a könyves szekrény vagy ötszáz könyv-

vel van megrakva. Németül nem tud, de magyarul még folyékonyan s tiszta kiejtéssel beszél, bár harminc éve nem társalogván magyarul sok szót elfelejtett. Franciául könnyen társalog. Martics 1846-tól 44 ig hazánkban tanult, a székesfehérvári papnövdében, midőn a püspök báró Barkóczy volt. Még iskolai életében megismerte gr. Zichy Ödönt és a költővé fejlett Kunos Endrét. Ismeri továbbá gr. Cziráky Jánost Madarász Józsefet s ismerte Gasparics Cletust is, ki horvát származása dacára oly élénk részt vett a mi függetlenségi törekvéseinkben hogy az ötvenes években hadi törvényszéki leg végezték ki. Martics volt az 1843 diké diétán is Pozsonyban. hallotta.

A „Pére Lachaise“ben halottak napján a Thiers, Börne és Raspail sírjai sok koszorúval voltak borítva.

A bajor király megbizta Brenczur Gyulát, hogy fessen neki több képet, de azokat sem kiállítani sem idegeneknek megmutatni nem szabad.

Litzen-Mayer győri származású képi-író, most a Schiller „Glocke“ című költeményéhez készít kartonokat; a Hallberger féle Schiller díszkiadásba is magyar képi-író, Brenczur Gyula készíté a rajzokat.

Wagner Sándor, ki Spanyolországban tett utazást, most Münchenben „Spanyol posta-állomás“ című képet fest; Böhm Pál marad csak künn s hű a magyar tárgyakhoz s most is a cigány, halász és piaci életből festetget képeket!

A római Pantheonban halottak napján nagy néptömeg látogatta meg Victor Emánuel sírját, melyre valaményi ezred küldöttsége koszorút tett.

Megsemissítő. Egy soproni születésű zsidó legény: Steinhof Sándor a mult hó elején Bécsben levelet irt gr. Andrásynak, fenyegetve őt, hogy ha Boszniából haza nem rendel, ő, mint a külügyminiszter egyik legnagyobb ellensége, egy alkalmat sem fog elmulasztani, hogy őt megsemmisítse. Nagyon megijedhetett azonban a saját fenyegetésétől, mert maga jelentkezett a rendőrségnek, mely őt fenytőszék elé állította. Itt igen éretlenül, együgyűen viselte magát s azzal mentegetődzött, hogy ő csak erkölesi megsemmisítésre gondolt. A fenytőszék fölmenté a félénk fenyegetődzőt, kinek családjában már egy pár tébolyeset is fordul elő. Levele gr. Andrassy különben sem okozott nyugtalanságot.

Moncasi, ki Hödel és Nobiling tette után kapott kedvet a király elleni merényletre, nős és egy kis lány atya; kádármesterségét Taragóniában abbanhagyva internacionalista lett s ment nevet szerezni magának; kérdés: rendben van-e az esze.